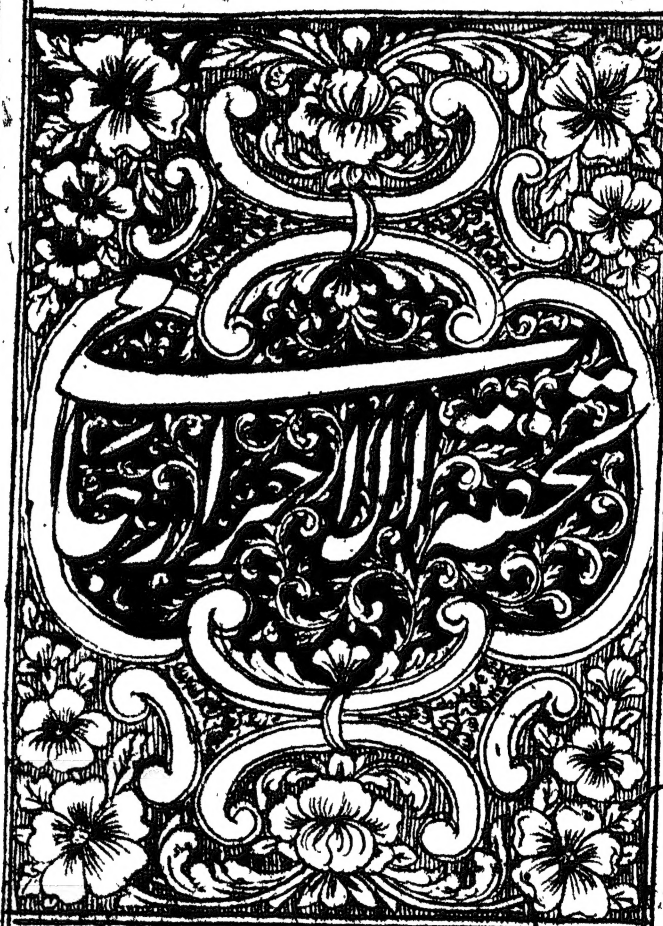

Tahfatul Akhbar Jame
by A. R. Jame

عوضت سائر ملکین و ممالک و فضل خلافت زو سبب ایشان
برین شیخ ملکین و ممالک و فضل خلافت زو سبب ایشان

در مطبع حنفی نوبختی و کشتی و فرم مطبوعات حنفی
در مطبع حنفی نوبختی و کشتی و فرم مطبوعات حنفی

این کتاب در کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران ثبت شده است
 شماره ثبت ۱۳۵۷
 تاریخ ثبت ۱۳۵۷
 این کتاب در کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران ثبت شده است
 شماره ثبت ۱۳۵۷
 تاریخ ثبت ۱۳۵۷

Cal. Coll. 186

بسم الله الرحمن الرحيم

حایده المکن حبل جان کل عارف مخزن اسرار کماله و لسان
 و صفی نطق انوار جلالت طعم
 آینه انوار جاش ماییم
 دستان نوار و تاروش ماییم
 و تو ابراهیم و شریعت علی مرتبه و اتصاله محمد و غیره و آله و صحابه ماییم
 عالی قدران عالم عشق و و
 هر کس بکف زمانه دریا آغشی
 اما بعد این کج صدف پلر چند و خرف یزید ناپسند که از جستجو کل کج
 بی سرانجامی گرد کرده شده و از خفت و زحمت کج کج جانی فراموش آرد

این کتاب در کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران ثبت شده است
 شماره ثبت ۱۳۵۷
 تاریخ ثبت ۱۳۵۷
 این کتاب در کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران ثبت شده است
 شماره ثبت ۱۳۵۷
 تاریخ ثبت ۱۳۵۷
 این کتاب در کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران ثبت شده است
 شماره ثبت ۱۳۵۷
 تاریخ ثبت ۱۳۵۷

این کتاب در کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران ثبت شده است
 شماره ثبت ۱۳۵۷
 تاریخ ثبت ۱۳۵۷
 این کتاب در کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران ثبت شده است
 شماره ثبت ۱۳۵۷
 تاریخ ثبت ۱۳۵۷
 این کتاب در کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران ثبت شده است
 شماره ثبت ۱۳۵۷
 تاریخ ثبت ۱۳۵۷

چه قدر آن دژ و درک و ملک جوهر شاه و محمد بن باقر حکیم گرامی
شیخ نظامی نظامش و هندیا و جنب جام زنگار مطلع انوار
محمود بدیع نظمی و معنوی امیر خسرو دهلوی ناسخ بر ناسخ
آن در وجود الفاظ و سلاست عبارات بیش از این است که
فخیم خان عجم در بیان اوصاف او عجبی اند و این در وقت معانی
و لطافت اشارت برتر است که نادر گویان عالم در معرض جواب
آن معترف به ابکی اند اما امید واری چنانست که چون این
سیوه نیم خام از باغستان نیتی و سستی رسیده و این خنجر ناتمام
از خارستان فروتنی و زیر دستی رسیده بکمال آنکه من توانم نقد
رفع الله قدرة خوراسی خوان کرم خوان اصفاست
و نام کشای مشام قبول خلائ الوفا کرد و

<p> زودی جامی برین چنگی گسته نوائی از مستقام بی قیامی درین وحشت سرائی پر حلا جز آنکس که نوائی بینوائی بسمع مکرمت سموع باوا </p>	<p> بمضارب فنا تارش گسته بلند اواز ده دربی تنگ نهجا سماع این نوای نیست که نفهمد موز استثنائی حسن الفتوت مشفوع باوا </p>
---	---

وَمِنْ أَشَدِّ الْمَكُونِ الْكُونُ يُعْظِمُهُو التَّوْفِيقُ وَالْعَوْنُ

[illegible]

چه قدر آن دارو که در ملک جابر شاهوار محترم از سر اسرار حکیم کرامی
 شیخ نظامی آقا ماسمش و هندیا و جنب جام زنگار مطلع از
 محورو بدائع عقلی و معنوی امیر خسرو دهلوی ناسخ بر زنجیر
 آن در جودیت الفاظ و سلاست عبارات بیش از این است که
 فحیمان عجم در بیان اوصاف او عجمی اند و این در وقت معا
 و لطافت اشارت بر تبت است که نادر گوید آن عالم در معرض جود
 آن معترف به ابکمی اند اما امید واری چنانست که چون این
 سیوه نیم خام از باغستان نیتی و سستی رسیده و این غنچه ناتمام
 از خارستان فروتنی و زیر دستی رسیده بکم آنکه من تواضع بقدر
 رقع الله قدره خورای خوان کرم خوان اصفا است
 و ناکشای شام قبول خلان الوفا کرده

زدی جامی بدین چنگ بسته نوای از مقام میقامی درین وحشت سرانی پر حلا جز آنکس که نوای میزانی بسیم کمرست سموع باوا	بمضرب قناتارش گسته بلند اوازه در بی تنگ نهی سماع این نوایر نیست لا کند نفهم رموز آشنائی بسن مغرت مشفوع باوا
---	---

وین الله المکون الکلون نعیمه و التوفیق والعون

[illegible]

از دستهای مهربانی

بازارت باستان

بسم الله الرحمن الرحيم

سید محمد علی

منه و هو الذي
تدركه العين

هر چه بود در چشم طاق سپهر
قدرتش آنرا بهم ستیخت
نقش نخستین چه بود زان جامه
گوه نشسته به مقام وقت
کان که بود خازن گنجینه اش
هر گری دیده زواج دگر
نوبت زین پس به نبات آمد
برزده از روزنه خاک سپهر
چتر برافراخته از برگ و شاخ
گاه فشانده ز شکوفه درم
جنبش حیوان شده بعد از بنا
از ره حس برده بمقصود بو
با دل خواهند ز جان خاسته
خامه این همه هنر است
اول فکر خنجر کا داده
بر نقش عقل نهاده چراغ
کارکنان داده عقل از هر

جمله ازین چار نمودست چهر
هر دم از ان بخش نو نغمه
کز حرکت بر در او ایستاد
یافته دقده طاعت قرار
ساخته پرعل و گهر سینه اش
گشته فرو زنده تاج و کمر
چاک و شیرین جبهه کات^{۱۲}
بر ده به یکچند با فلک
ساخته بر سایه نشین جا فراخ
گاه زمیوه شده خوان کرم
گشته روان گلشن آب حیات
پویه کنان کرده بمقصود رو
رفته بهر جا که دلش خواسته
یافت زرد کار جهان محکم
نکر کن و کار گذار آمده به
داده زهر شمع و چرخش فراغ
گشته بهر مقصد از ان روشناس

[illegible]

در راه صلوات عالم که بیست و نه روز است در راه صلوات عالم که بیست و نه روز است در راه صلوات عالم که بیست و نه روز است

[illegible][illegible]

باشه اول
درست از زمان و فصل
۱۲

کارگر صنعت صباغ مس
رنگ رزیهایی تراشج کو
تیغ شناسائی تو سینم
باشی میدان شب ورود^ن
بناک لب دوا لیک الکا^ت

لمحه حقیقت وجود در مشق مطلق

نیست بخود هست تو نه چه
هست کن عالم نو ذهن
هست که هستی بود الحق تو^ط
باشدش البته بهستی نیاز
بر همه کس است ز بردستی^{اش}
میگذری بر همه نام و نشان
با تو بکی نسبت پست و بلند
پاک ز آلالیش ناپاک و پاک
تحصل منزه ز کمال تو دور
پای ز معمره^{نام دوم} بصبح انهداو^{آگاه}
رفت به جموره و در گل ماند

از داده وحدت که نیست
چیز است نور چشم
چیز است تابانست
چیز است سیر زیاده
در افشا این مفت است که هرگز علامت

بہرہ است اگر کند داشت خویش ندانم کہ در کدام مقام هستم ازین عالم ممکن کند داشت اورا عالم لایمکنان نام نہادہ و نہ نامدار الاہم اما و مقامہ الا اعتقاد ما نیز کہ خایت خود را علیہ الحیثیت و لمن ترانی اورا در مقام صفت مجہ صفت

ای ز تو معموله و صحرا
 در تو نیند این دو صفت جز هم
 نیست ز تنزیه تو شبیه تو
 نور ببطی و غباریت سنی
 نیست کناریت ولی صندار
 معج تو بودا نکه شدی جلوه گر
 در تنق ذات تو هر سه که بود
 صورت شان عکس غاشد بذات
 انجمن جمع هم سالم است
 با تو خود آدم که د عالم کد ام
 که چه نمایند بسی عسیر تو
 کیست پیدائی تو در جهان
 تو همه جا حاضر و من جا بجا
 چون فتم از پای مراد سنگم

بود تو احم بے مهر و مهرب
 چون بنمایند شکار و زبهر
 نیست جز این غایت تنزیه تو
 بحسب محیطی و کاریت
 گوهرت از معج فخر بر کنار
 از خود و بر خود بجز لیلان صو
 روی در آئین علمت نمود
 ذات ز تکرار صورت مذورت
 رونق آن انجمن از آدم است
 نیست غیر تو شان غیر نام
 نیست ین عرصه کسی عسیر تو
 مانده ز پیدائی خود در زمان
 میز نم اندر طلبت دست و پا
 انت نصیری والیک المصیر

مناجات سوم
 نور شه نو او دوام فیض و استمرار جو داوست اگر باقص
 آن فیض منقطع شدی همه کن آن مصلحت گشته

<p> مرهم راحت نه آزارها پردگی پرده نشینان قبله نمایند بهر مشقه خوشه ده دانه نشانان خاک قبله توحید یکانش یگان مر سبیل بندگلو شاخار عقد دراز گوش گل آویخته </p>	<p> اتجی ز کرم چاره گر کارها روشنی دیده بینندگان عقود کشانیده بهر مشقه نوشته نه گوشه نشینان پاک بازوی تائید هنر پیشگان شانه زن لعن عروس جهان از نرم لطف که هوا رنجسته </p>
---	--

تختہ داران

مناجات
چشمه نسیف خود
بسیار آب گرده
دندان من مثل سیلاب
روان کن طبیعت مرا
که مرا اینست پرورداری
در محبت بل شکر
جهان ملک کن عقل
من غافل
نظام را معانی پر کلام گل
در راه اگر گداخته
و آگاه
گره دانی

که توئی **۱۱** **۱۲** **۱۳** **۱۴** **۱۵** **۱۶** **۱۷** **۱۸** **۱۹** **۲۰** **۲۱** **۲۲** **۲۳** **۲۴** **۲۵** **۲۶** **۲۷** **۲۸** **۲۹** **۳۰** **۳۱** **۳۲** **۳۳** **۳۴** **۳۵** **۳۶** **۳۷** **۳۸** **۳۹** **۴۰** **۴۱** **۴۲** **۴۳** **۴۴** **۴۵** **۴۶** **۴۷** **۴۸** **۴۹** **۵۰** **۵۱** **۵۲** **۵۳** **۵۴** **۵۵** **۵۶** **۵۷** **۵۸** **۵۹** **۶۰** **۶۱** **۶۲** **۶۳** **۶۴** **۶۵** **۶۶** **۶۷** **۶۸** **۶۹** **۷۰** **۷۱** **۷۲** **۷۳** **۷۴** **۷۵** **۷۶** **۷۷** **۷۸** **۷۹** **۸۰** **۸۱** **۸۲** **۸۳** **۸۴** **۸۵** **۸۶** **۸۷** **۸۸** **۸۹** **۹۰** **۹۱** **۹۲** **۹۳** **۹۴** **۹۵** **۹۶** **۹۷** **۹۸** **۹۹** **۱۰۰** **۱۰۱** **۱۰۲** **۱۰۳** **۱۰۴** **۱۰۵** **۱۰۶** **۱۰۷** **۱۰۸** **۱۰۹** **۱۱۰** **۱۱۱** **۱۱۲** **۱۱۳** **۱۱۴** **۱۱۵** **۱۱۶** **۱۱۷** **۱۱۸** **۱۱۹** **۱۲۰** **۱۲۱** **۱۲۲** **۱۲۳** **۱۲۴** **۱۲۵** **۱۲۶** **۱۲۷** **۱۲۸** **۱۲۹** **۱۳۰** **۱۳۱** **۱۳۲** **۱۳۳** **۱۳۴** **۱۳۵** **۱۳۶** **۱۳۷** **۱۳۸** **۱۳۹** **۱۴۰** **۱۴۱** **۱۴۲** **۱۴۳** **۱۴۴** **۱۴۵** **۱۴۶** **۱۴۷** **۱۴۸** **۱۴۹** **۱۵۰** **۱۵۱** **۱۵۲** **۱۵۳** **۱۵۴** **۱۵۵** **۱۵۶** **۱۵۷** **۱۵۸** **۱۵۹** **۱۶۰** **۱۶۱** **۱۶۲** **۱۶۳** **۱۶۴** **۱۶۵** **۱۶۶** **۱۶۷** **۱۶۸** **۱۶۹** **۱۷۰** **۱۷۱** **۱۷۲** **۱۷۳** **۱۷۴** **۱۷۵** **۱۷۶** **۱۷۷** **۱۷۸** **۱۷۹** **۱۸۰** **۱۸۱** **۱۸۲** **۱۸۳** **۱۸۴** **۱۸۵** **۱۸۶** **۱۸۷** **۱۸۸** **۱۸۹** **۱۹۰** **۱۹۱** **۱۹۲** **۱۹۳** **۱۹۴** **۱۹۵** **۱۹۶** **۱۹۷** **۱۹۸** **۱۹۹** **۲۰۰** **۲۰۱** **۲۰۲** **۲۰۳** **۲۰۴** **۲۰۵** **۲۰۶** **۲۰۷** **۲۰۸** **۲۰۹** **۲۱۰** **۲۱۱** **۲۱۲** **۲۱۳** **۲۱۴** **۲۱۵** **۲۱۶** **۲۱۷** **۲۱۸** **۲۱۹** **۲۲۰** **۲۲۱** **۲۲۲** **۲۲۳** **۲۲۴** **۲۲۵** **۲۲۶** **۲۲۷** **۲۲۸** **۲۲۹** **۲۳۰** **۲۳۱** **۲۳۲** **۲۳۳** **۲۳۴** **۲۳۵** **۲۳۶** **۲۳۷** **۲۳۸** **۲۳۹** **۲۴۰** **۲۴۱** **۲۴۲** **۲۴۳** **۲۴۴** **۲۴۵** **۲۴۶** **۲۴۷** **۲۴۸** **۲۴۹** **۲۵۰** **۲۵۱** **۲۵۲** **۲۵۳** **۲۵۴** **۲۵۵** **۲۵۶** **۲۵۷** **۲۵۸** **۲۵۹** **۲۶۰** **۲۶۱** **۲۶۲** **۲۶۳** **۲۶۴** **۲۶۵** **۲۶۶** **۲۶۷** **۲۶۸** **۲۶۹** **۲۷۰** **۲۷۱** **۲۷۲** **۲۷۳** **۲۷۴** **۲۷۵** **۲۷۶** **۲۷۷** **۲۷۸** **۲۷۹** **۲۸۰** **۲۸۱** **۲۸۲** **۲۸۳** **۲۸۴** **۲۸۵** **۲۸۶** **۲۸۷** **۲۸۸** **۲۸۹** **۲۹۰** **۲۹۱** **۲۹۲** **۲۹۳** **۲۹۴** **۲۹۵** **۲۹۶** **۲۹۷** **۲۹۸** **۲۹۹** **۳۰۰** **۳۰۱** **۳۰۲** **۳۰۳** **۳۰۴** **۳۰۵** **۳۰۶** **۳۰۷** **۳۰۸** **۳۰۹** **۳۱۰** **۳۱۱** **۳۱۲** **۳۱۳** **۳۱۴** **۳۱۵** **۳۱۶** **۳۱۷** **۳۱۸** **۳۱۹** **۳۲۰** **۳۲۱** **۳۲۲** **۳۲۳** **۳۲۴** **۳۲۵** **۳۲۶** **۳۲۷** **۳۲۸** **۳۲۹** **۳۳۰** **۳۳۱** **۳۳۲** **۳۳۳** **۳۳۴** **۳۳۵** **۳۳۶** **۳۳۷** **۳۳۸** **۳۳۹** **۳۴۰** **۳۴۱** **۳۴۲** **۳۴۳** **۳۴۴** **۳۴۵** **۳۴۶** **۳۴۷** **۳۴۸** **۳۴۹** **۳۵۰** **۳۵۱** **۳۵۲** **۳۵۳** **۳۵۴** **۳۵۵** **۳۵۶** **۳۵۷** **۳۵۸** **۳۵۹** **۳۶۰** **۳۶۱** **۳۶۲** **۳۶۳** **۳۶۴** **۳۶۵** **۳۶۶**

چهارم
نظم
میرزا علی محمد
میرزاخان غفرخان
که همه مردم را خوش
گوشه خوش و دلدار
ارغیفه سار و کاه
باغش از خنجر و زلف
در شام بلبل
اسرار غنچه و زلف
فروغ ملک

مجلس

[illegible]

در دل محرم ز جالت چراغ
طاعت تو نغزترین پیشه
یامی طلب آه گذار از تو یافت
ملکه ثوی کارگر را ستین
تا نغز تو نتوانیم ما
نیست این کارگر که گیر دوار
روی عبادت تو آرم و بس
در کف ما شعل توفیق نه
اهل دل از نظم محفل نهند
رشته ازان باوه سجای سان
پست خاکست بریز از نوش
قافیه انجا که نظامی نیست
بر سر خسر و که بلند افسرست
این نفس از جملت من است
وزنه از انجا که که همای هست
صد چو نظامی و چو خسر و هزار
بر همه در شعر بلندیم بخش

سینه محروم ز تو داغ مراغ
فکرت تو مغز هر اندیشه
دست تو انجمن کاز تو پات
دست همه دست ترا آستین
گر نده تو چه ستاینم ما
خبر تو کسی کا یزد و بچکا
چشم عنایت ز تو داریم نوس
رو به نهان سخن به تحقیق ده
باد و راز از رفتن دل بینه
رونی نظم سخن نظایری رسان
جرعه اربز بگه خسر و شس
بر گداز قافیه جامی سیر است
از کف و دیش گی در خور است
دین بوس طوطی زبون است
کی بودم رشته امید است
با بدم از جام سخن جرعه خوار
مرثبه شعر پندیم بخش

مجلس اول
در بیان حال عالم و شرح
حکایت حضرت امام علی علیه السلام

غیر از این که در این کتاب مذکور است
 غرض از این است که در این کتاب مذکور است
 غرض از این است که در این کتاب مذکور است

غرض از این است که در این کتاب مذکور است
 غرض از این است که در این کتاب مذکور است
 غرض از این است که در این کتاب مذکور است

غرض از این است که در این کتاب مذکور است
 غرض از این است که در این کتاب مذکور است
 غرض از این است که در این کتاب مذکور است

منصب احیای سیم
 لکته نور آده ز آتش بیت
 سدره ز شاخ شرفش پایه
 مرغ هوای حرمش جبریل
 جبل متین حلقه فترک او
 عرش برین بر سر کرسی
 صبح ز طورشید بود و نوریاب
 صبح و لی یین نور کجایافتی
 تالش مهر از لیس و صبح از تخت
 منبع انوار مہو نیست و بس
 ذره صفت غرقه این نور باثر

خنده او جان بجان روید
 برق کوازدادی موشکیست
 قامت طوی ز قدش سایه
 رنجه ز جام کرش سلسبیل
 نور بین ناصیه پاک او
 آزدش در خم فترک دست
 او خور و صبح و لیست آفتاب
 گر کفر و عنی ز رخس تافت
 هست درین اثره رسمی دست
 نور فشان دست چپش و لیس
 جامی از الیش خود دو باثر

غرض از این است که در این کتاب مذکور است
 غرض از این است که در این کتاب مذکور است
 غرض از این است که در این کتاب مذکور است

وز شب در روز همه قیورتر
 غره او نور سعادت فزاک
 ابر عنایت گهر نشان درو
 کرد در دولت پانیندهش

نعت دوم منی در صفت معراج که از آسمان سالت و
 پایه لیست لب بلند و از آفتاب جدالت و سایه لیست از
 یکتا از صبح دل افروز تر
 طره او نافه دولت کتابی
 بارقه لطف درخشان درو
 خواهر که آمد و جهان بندش

غرض از این است که در این کتاب مذکور است
 غرض از این است که در این کتاب مذکور است
 غرض از این است که در این کتاب مذکور است

غرض از این است که در این کتاب مذکور است
 غرض از این است که در این کتاب مذکور است
 غرض از این است که در این کتاب مذکور است

عشق رگ جانش کشیدن گرفت
بروزه از اشک خواب زد
چون خم آن ابرگر است شمار
فاصدی از کشور اورانیان
آمد و آورد و براتی چیرق
اوج سیر همچو شهاب اشبه
رفتن او جستن تیر از گمان
پیش زفته نظر از گام او
گفت که ای ساقی ابرازین
ساخته عرش برین فرش را
راه دور است رو ماست
خلعت اسرمی بپراخته
پای بر آورد به پشت براق
تافت ز بیت الحرم او بجام
بود از و گام نهادن جان
بست از انجا که غم چیست
شد بدینانه ماه آفتاب

دل پی جانانش نهیدن گرفت
راه طلب از سر شک آب زد
باز نشاند از ره مقدمه غمبار
پاک ز آلائش ظلمایان
پیکرش از نو دستم تا بفرق
چرخ مهر همچو سرمه کعبه
جستن او جعت طی مکان
بود بهم جنبش و آرام او
جرعه برین گنبد دوارین
فرش قدم کن چو زمینش را
رهبر روشن لطف و لطفی
حانه شب فتن از ان خسته
خواند بر آفاق که بذا فراق
زد بطواف حرم قدس گام
در حرم قدس ستاد جان
روی سفر کرد بقصر نخست
یافت بیک حلقه زون خجابه

دل پی جانانش نهیدن گرفت
راه طلب از سر شک آب زد
باز نشاند از ره مقدمه غمبار
پاک ز آلائش ظلمایان
پیکرش از نو دستم تا بفرق
چرخ مهر همچو سرمه کعبه
جستن او جعت طی مکان
بود بهم جنبش و آرام او
جرعه برین گنبد دوارین
فرش قدم کن چو زمینش را
رهبر روشن لطف و لطفی
حانه شب فتن از ان خسته
خواند بر آفاق که بذا فراق
زد بطواف حرم قدس گام
در حرم قدس ستاد جان
روی سفر کرد بقصر نخست
یافت بیک حلقه زون خجابه

دل پی جانانش نهیدن گرفت
راه طلب از سر شک آب زد
باز نشاند از ره مقدمه غمبار
پاک ز آلائش ظلمایان
پیکرش از نو دستم تا بفرق
چرخ مهر همچو سرمه کعبه
جستن او جعت طی مکان
بود بهم جنبش و آرام او
جرعه برین گنبد دوارین
فرش قدم کن چو زمینش را
رهبر روشن لطف و لطفی
حانه شب فتن از ان خسته
خواند بر آفاق که بذا فراق
زد بطواف حرم قدس گام
در حرم قدس ستاد جان
روی سفر کرد بقصر نخست
یافت بیک حلقه زون خجابه

عشق رگ جانش کشیدن گرفت
بروزه از اشک خواب زد
چون خم آن ابرگر است شمار
فاصدی از کشور اورانیان
آمد و آورد و براتی چیرق
اوج سیر همچو شهاب اشبه
رفتن او جستن تیر از گمان
پیش زفته نظر از گام او
گفت که ای ساقی ابرازین
ساخته عرش برین فرش را
راه دور است رو ماست
خلعت اسرمی بپراخته
پای بر آورد به پشت براق
تافت ز بیت الحرم او بجام
بود از و گام نهادن جان
بست از انجا که غم چیست
شد بدینانه ماه آفتاب

عشق رگ جانش کشیدن گرفت
بروزه از اشک خواب زد
چون خم آن ابرگر است شمار
فاصدی از کشور اورانیان
آمد و آورد و براتی چیرق
اوج سیر همچو شهاب اشبه
رفتن او جستن تیر از گمان
پیش زفته نظر از گام او
گفت که ای ساقی ابرازین
ساخته عرش برین فرش را
راه دور است رو ماست
خلعت اسرمی بپراخته
پای بر آورد به پشت براق
تافت ز بیت الحرم او بجام
بود از و گام نهادن جان
بست از انجا که غم چیست
شد بدینانه ماه آفتاب

محمد اسحاق

9

[illegible]

نفت سوم

[illegible][illegible]

شمع و نور از نور سد جمع را
 سنگ سیاه در کف تو سیمه سنج
 بگریم موج زن از مشت تو ^{بسیج}
 گر سینه ^{دوازده} و نشسته هزاران هزار
 بگویم که بودش برین سخت پا
 کرد بهر سو که تو خواندی خرام
 بر در غاری که گدازد تو بود
 پرده چرا بافت کی جانور
 تا نرسد زخم ز ابل خلاف ^{زیر و خجسته}
 مانده کان نیم شبیت آمده
 یغنی طعمه و ^{دوازده} یغنی آب
 چون آب تو لقمه زبغاکه کرد ^{و ده با بخت}
 گفت که آلوده ز هر دم مخور
 قبضه ریگی که فشانندی ز کف
 سر به صفت نور لب ^{بخت} را کفیل
 جانی عاجز که در ^{دوازده} است
 گر عیال گردا بر چرخ آید ست

پشتی درونی نبود شمع را
دل سپهناز شده زان بجز
نقش آن فرشته انگشت تو
گشته ازان جریسته نقشه غار
جست ز فرموده امرت زجا
ساخت بهر جا که تو گفته تمام
وز طلب خصم حصار تو بود
بضیه برای چه نهاد آن دیگر
آدمت این بضیه گران رخ با
روزی از خوان ابیت آمده
امیت گوارنده طعام و شرب
لقمه بزیب تو ناله کرد
مگر چه بر تو نامی ز سهرابین شکر
شد بصر بصرانش چون
بود که شد زلف خصم میل
بسته لب از نکته اعجاز ترست
بلکه گهر بار چو میخ آمد شست

۴۔ منہ و جگر میں کھینچا ہوا ہے۔

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

خواست پادشاهت گمراہانیاں | ریخت زردش غوی مجاہدین

نعت چهارم در اقتباس از روضه التماس حضور آنحضرت صلی الله علیه و آله

ای کسب پرده شیرب نخواست
رفته ز دستم بدون کن زبرد
توبه ده از سر گشته ایام را
سهمیج از فلک آور بنیر
کال و قال بنه بر خورشید
افشید فلک ز سر دوان کشت
باز پسان را فلک از پیشگاه
خامه غنی که چو انگشت از
دست سبک بکشش
واعظی گو که به پستی است بند
چون نه بزرگست نه عرش سخن
صومعه راق اعدا ناز کن
به چشمان راه دست نهای
خفته ترویر نصیب پاره کن
شعله فک خرمین البیس را

خیز کر شد، بمشرق و مغرب خراب
دستی و بنمای یکی دستبرد
باز خرازا خوشی اسلام را
رایت مهد بفلک زن و دلیر
رو بیا بان عدم ده شمشیر
و امن دولت ز زبونان بخش
داو ستم کش رستم کش خواه
شد ز پے لقمه ربائی دراز
همچو نے اندر بن ناخن زش
پای خود کرده ز منبر طلب
منبر او بر سر او حنجد کفن
رخت خرابات بدر و ازه کفن
غر لبتیان را در غلت کنای
گوشه لبتیان ^{۱۲} گوشه ^{۱۳}
جان فرو زرتن او اواره کفن
مهر شکن سبج طبلیس را ^{۱۴}

نعت چہارم

[illegible]

نور محمد

[illegible][illegible]

بنزد او صلوات
 اکبریه آن حضرت است
 که دست منتهای بزرگو
 قاضی الحایات بیند
 فرمایند بر او کرامت
 و محاسن است و در
 آن هم آن حضرت کی
 است که در و چنان که
 از بوی آن از روی است
 صبح خود چنان که
 کن بهت منتهای
 بیند که کمال
 محاسن خود را اندر

اسکا سزاؤں میں اور وہ تمام علی
 استعمال اور درمستقات
 سے شروع میں لیتا ہے
 کہ وہ کہہ کر اسے غلبہ پان
 کر دے کہ اسے غلبہ پان
 نہیں ہے بلکہ اسے غلبہ پان
 دے دے

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
اللهم صل على محمد
وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم أئمة المرسلين
والصلوات على خير
الخلق انما هي من الله
والصلوات على خير
الخلق انما هي من الله
والصلوات على خير
الخلق انما هي من الله

گنج تو در خاک خزان می ماند
 پیر تو روی تو که هست قباب
 برقی فراق تو چو جهان شود
 مشعل شان چرخ چو بی نور کرد
 خلعت بدعت همه عالم گرفت
 کاش قند ز اوج عرش جنت
 دیده عالم بتو روشن شود
 دو تکیان از تو عالم بر بند
 جامی از انجا که هو او است
 گریب جان بخش تو فرمان

نعت پنجم در آداب ضراعه
ای عرب بنبت و امی لقب
رشک خوری مافته از افج
گر دست را بطعم و شیرب
تیغ عرب کن کف دست را
گر تفل عالیه سانشته
صبح نو گو دو دوداغی

نور تو حجاب ز جهان می راند
بود از کوشور دین نویاب
مشعل یارانت شب افروز شد
صبح بدی را شب و یخچر کرد
بلکه جان جامه ماتم گرفت
از کند نور حالت طلوع
گلشن گیتی تو گلشن شود
ظلمتیان را بعدم در کشند
روی تو نادیده گرفتارست
بر قدمت سرزند و جان دهد

این میدان را ان طلب شفاء گینهاران
 نبد که تو هم ^{ازین شهر} و هم عرب
 مغرب تو شرب و مشرق حجاز
 خاکد رت مشرقی و مغربی
 بسید عجم کن که ملاحت تراست
 یا خطا گشت ^{مشهور} نیست
 باغ تو گو پای کلائے خدار

وایچین مجازت کرد آن حضرت امرا و بزرگان
بسیار را زندانی نمودند

ساخته در افشاریه
در عهد عباسی است

نقش بر دو کدگان
از خضر چرخ و جاس نوان
از همه آفات نشینم
بر در و بار تو جاسم

و منقبت قطب لطیف غوث اخلاق
والدین محمد البخاری المعروف به نقشبند قدس

چند شوی بند بهر نقش چند
دید بهر نقش چه دگر کرد
مائل پرده شده از پرده گ
گرم کن از دمی لافسره

بی مدد سیرینه امکان تست
سعدن آن خاک سحرا بود
نوبت آخر به بخارا روند
خز دل بی نقش شه نقشبند

در صف صفوت نه سندی
قفل نه از در دین او
خلعت دین خرقه تجرید او
ورق ابراه از کس نسفت

ز آخرا جیب تمناست
اول کو آخر هر سنته

خواج که سبزه زره سبکی
کاج جبار سر دین او نهاد
قلب یقین نقطه توحید او
سیر قی را به از کس نگفت

از خط آن سکه نشدیره مند
از خط آن سکه نشدیره مند

نقش بر دو کدگان
از خضر چرخ و جاس نوان
از همه آفات نشینم
بر در و بار تو جاسم

و منقبت قطب لطیف غوث اخلاق
والدین محمد البخاری المعروف به نقشبند قدس

چند شوی بند بهر نقش چند
دید بهر نقش چه دگر کرد
مائل پرده شده از پرده گ
گرم کن از دمی لافسره

بی مدد سیرینه امکان تست
سعدن آن خاک سحرا بود
نوبت آخر به بخارا روند
خز دل بی نقش شه نقشبند

نقش بر دو کدگان
از خضر چرخ و جاس نوان
از همه آفات نشینم
بر در و بار تو جاسم
و منقبت قطب لطیف غوث اخلاق
والدین محمد البخاری المعروف به نقشبند قدس
چند شوی بند بهر نقش چند
دید بهر نقش چه دگر کرد
مائل پرده شده از پرده گ
گرم کن از دمی لافسره
بی مدد سیرینه امکان تست
سعدن آن خاک سحرا بود
نوبت آخر به بخارا روند
خز دل بی نقش شه نقشبند
در صف صفوت نه سندی
قفل نه از در دین او
خلعت دین خرقه تجرید او
ورق ابراه از کس نسفت
ز آخرا جیب تمناست
اول کو آخر هر سنته
خواج که سبزه زره سبکی
کاج جبار سر دین او نهاد
قلب یقین نقطه توحید او
سیر قی را به از کس نگفت
از خط آن سکه نشدیره مند
از خط آن سکه نشدیره مند
نقش بر دو کدگان
از خضر چرخ و جاس نوان
از همه آفات نشینم
بر در و بار تو جاسم
و منقبت قطب لطیف غوث اخلاق
والدین محمد البخاری المعروف به نقشبند قدس
چند شوی بند بهر نقش چند
دید بهر نقش چه دگر کرد
مائل پرده شده از پرده گ
گرم کن از دمی لافسره
بی مدد سیرینه امکان تست
سعدن آن خاک سحرا بود
نوبت آخر به بخارا روند
خز دل بی نقش شه نقشبند
در صف صفوت نه سندی
قفل نه از در دین او
خلعت دین خرقه تجرید او
ورق ابراه از کس نسفت
ز آخرا جیب تمناست
اول کو آخر هر سنته
خواج که سبزه زره سبکی
کاج جبار سر دین او نهاد
قلب یقین نقطه توحید او
سیر قی را به از کس نگفت
از خط آن سکه نشدیره مند
از خط آن سکه نشدیره مند

سایه او را قدم فرساید
صورت او است نیزان
حق طلبا نرا بنظر باغی خاص
بهر چه بد آن گنج غایت سید
را بنهای سفر اندر وطن
مقام فقر و
مزد و سبب همدی پیوست
بیکه ز خود کرده بخت مفر
نت توجه شده خم حرکان
بن که چسان کرد و قافله
ن زنش انا بعیان دیده
در وسط مقامات شش
سلسله پیران او
نما و از آن سلسله
که نامش تجارت است
خفاش بود زور و
روحش که ازین گنبد
خنده مقصد

پایہ اور البسبر عرش پاسے
جان ورازند گے انجان شرع
واوہ زانندیشہ کما بطل خلاص
رفت ببايت بنهات کسید
خلوتی دائرہ ^{ابتدا ۱۲} الخمین
درنگذشتہ نظرش از قدم ^{قلوب و راغمن ۱۳}
بازمانده قدمش از نظر
از چہ خلوتیان بر کران
صید کمائی و کمان بے چلہ
محو نشناش نشان آمدہ
بی صفتی راصفت ذات تھوی
عروہ و وثقے با سیران او
وصفت شیران جہان غلغلہ
نام خود از لوح بصارت برد
ورنہ ز غور شید نباشد غفور
سدرہ نشین آمدہ طوبی خرام
غنی ملک صد مہمت ^{سدرہ نشین ۱۴}

[illegible]

فوتیبدان فی سبک
نور و صیقلی
مستعد در دینی وقت
و نایب خیرت کو خاتم
مهر و این جهان گداز
غم غم غم غم غم غم
خداوند عالم که او را
و صمد و صمد و صمد
و بایان مستزک و صمد
و صمد و صمد و صمد
و صمد و صمد و صمد
و صمد و صمد و صمد

[illegible][illegible]

باد فخر خنده رسا
 گشت ۱۱
 کرده سوره نشین
 که ازین دایم
 علامه حاج آقا خضر
 کاتبی بنویسند

تفہیم الامری

[illegible]

وہو عالمی تنخواہی جناب دنیا ہی اجہ ناصر الدین علیہ السلام
 اللہ تعالیٰ ظل ظلالی شادہ علی مفارق الطاہرین الیوم الدین

و در جهان دولت شایسته
 آنکه ز حریت فقر آگاه است
 رومی بین کشتن سر و فیض
 یک دانا خون بدست آیدش
 محض سحر احیت دشن
 باشد از آن کج تا قهر باب
 داده چون ملک گم ریز را
 خامه او کرده ز نسج رفاع
 رفته او نوده هر سو
 تا جوران حلقه بگوش دشن
 از لب شیرین چو شکر ریخته
 غشته ملائک گیس خوان او
 حلقه اصحاب که گردوی اند
 و اثره جمع هر اینست است
 هست آن کو بعد حق ثواب

کمال از چنان دارم من ۱۲
 آه یعنی قلم از زبان افغان
 تسبیح کرده ۱۷ شده رفته
 آه یعنی رفته از دهن کشنده
 هر سودا رفت است ۱۱
 همه با جوران یعنی با دشمنان
 تا به راه آستان بوس
 مدد دست خود را نام لاری
 عید انور هفت روزگی
 در و عادی شوی
 کمال دارم دست پیک
 هست ای ای از لفظ
 هست که از دارا یعنی
 که طاعت کام است
 ولایت یکبار بر بیوت
 نسب از یکبار ساقیان
 دعای و غافل مطلق دعای
 خاص من در دست
 بر اطلاق نسبت نبوت
 صفت نه از آن
 کمال از چنان دارم من ۱۲
 آه یعنی قلم از زبان افغان
 تسبیح کرده ۱۷ شده رفته
 آه یعنی رفته از دهن کشنده
 هر سودا رفت است ۱۱
 همه با جوران یعنی با دشمنان
 تا به راه آستان بوس
 مدد دست خود را نام لاری
 عید انور هفت روزگی
 در و عادی شوی
 کمال دارم دست پیک
 هست ای ای از لفظ
 هست که از دارا یعنی
 که طاعت کام است
 ولایت یکبار بر بیوت
 نسب از یکبار ساقیان
 دعای و غافل مطلق دعای
 خاص من در دست
 بر اطلاق نسبت نبوت
 صفت نه از آن

اعتبار بر خیر نفس الامور
 با عزت
 وقت منع زیاده از امانت
 در حد و مسلم است و اگر ای
 از آنکه شخصی خارج از آن نسبت داشته باشد که حکمت و آگاهی
 در حد و مسلم است و اگر ای
 از آنکه شخصی خارج از آن نسبت داشته باشد که حکمت و آگاهی

سکه و سکه که در میان
نماند از این ملک
از صدت در باب
دو منی در یکجا
دلیل بر آن که ساخته
میرد و ساخته از صدت
که سکه است از آن در
که سکه و سکه که در
نماند از این ملک

این سکه و سکه که در
نماند از این ملک
از صدت در باب
دو منی در یکجا
دلیل بر آن که ساخته
میرد و ساخته از صدت
که سکه است از آن در
که سکه و سکه که در
نماند از این ملک

نخه احوال
سکه و سکه که در
نماند از این ملک
از صدت در باب
دو منی در یکجا
دلیل بر آن که ساخته
میرد و ساخته از صدت
که سکه است از آن در
که سکه و سکه که در
نماند از این ملک

نخه احوال
سکه و سکه که در
نماند از این ملک
از صدت در باب
دو منی در یکجا
دلیل بر آن که ساخته
میرد و ساخته از صدت
که سکه است از آن در
که سکه و سکه که در
نماند از این ملک

نخه احوال
سکه و سکه که در
نماند از این ملک
از صدت در باب
دو منی در یکجا
دلیل بر آن که ساخته
میرد و ساخته از صدت
که سکه است از آن در
که سکه و سکه که در
نماند از این ملک

جان سخن را چون است این همه
گفت جان را که گشت
مید با سر را نهان
گفت فیروزه باین پر صد
نگین بیا بکشت آنکه
مبین باین کل چو لب غنچه باز
مرغ سحر خیز فغان در فغان
عرفه دو گنج خفا
کس زده پیش در محرم
حل و قائلت زبان است
از دم او نغمه آفتاب
از سخن زر چه کشم بار عار
رزمه و مهر بیک دست
و ز سخن همچو درش پر کن
در گرانای نه جبین ز جاک
پای شد آمد بکش از هر در
همچو صدت با که خود باز

پیش نخه ان سخن است این همه
لاجرم آنکه ز کارا گشت
ز آنکه باین منی غیب از درون
طرب شش طبعه باین در خوا
خیز گلزار درون آسکه
از پی گویی که کند منم راز
سرسن آرد از زبان در زبان
کاست اسرار معانی همه
آئینه خود مست و سزادی
کشف حقائق زبان است
چنگ سخن که چه بی سازیت
ز سخن را چون نمودم عیار
چون فلک آنکه ترا زده سخن
پله دیگر صدت در کن
ز سبک پایه شود چرخ سما
جامی اگر هست ترا گوهر
بر در هر سرفه من چشم آن

نخه احوال
سکه و سکه که در
نماند از این ملک
از صدت در باب
دو منی در یکجا
دلیل بر آن که ساخته
میرد و ساخته از صدت
که سکه است از آن در
که سکه و سکه که در
نماند از این ملک

جان کنی جان کنی آفرین
ایک دین کار جگر خورد
گوهرین کان همه یگزین
او هر واصل از دل کان می طلب
هر که خشن کرد قناعت خست
ناشده از غوی بدت دل تنبی
بر چه بدل بست ز پاک و پلید
جیفه جو بند دهن جی تنگ
چون گره نافه کشاید سیم
نظم کم نسبت بگهر باشد شمس
لفظ جهان گشته معنی ز عرب
قافیه کیاب چو دیبای چین
نی رخم کلک کلک بزد
یافته از صنعت آتش حال
شاهد پرورد و بصدر و ناز
بر رخس از خالیه شک سا
خال که از قاعده افزون

صیر فی جیح لم یچین شان
گوهر یکن بخت آورده
نور عسان برهمنیست
بر چه بیایی به از ان می طلب
طلبی کن که باز به بسی سخت
کی رسد از نظم تو بوی سبی
در سخن آید اثر ان پدید
آب وان گیر دلو بوی رنگ
خالیه بو کرد و عنش شیم
یز گهر باشد اگر باشد شش
یکش بیگانه فرس لبیب
ان سبک سنگ جیامین
کلفت داغ تصلف در
ش بیرون حد اعتدال
بشاشه ندارد نیاز
و خال ولی کید و چا
مخشوق نه موزون

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

خال جانفش به تباهی کشد
این گفتمیم ولی زین شما
عشق که قصص فلک ز نور او
جامی اگر در سرت این نیست
مرد که مینشیه کجا خوانند

روى سفيدش بيايهى
چاشنى عشق بود اصل كار
خوان سخن رانك از شور او
خوان سخن گزنى دوزيت
آن از آغاز نمك داند نهد

در کشف پرده حقیقت دل در
گلشن جان اگر بگل کاغذ
چون گل آن گلشن سر کشید
در جواران غنچه چو اوراق گل
حسن بنان آیت تفصیل او
چرخ فلک آنچه بود درش
در سحر داتره دل گشت
آنکه خدا کی بمه گشت در و
اینکه بسجده تن پر گشت
منطقه سر دال مدنگل
دل اگر این مهر بود گشت
لافت خرد مندی ازین حیره

آنکه دل رسوا کند دل
 آرزو غنچه دل داشتند
 غنچه نورهسته دل در دیده
 هر چه در آفاق چه جز و چه کل
 کون مکان فتر تحصیل و
 و آنچه خرد نام نهد عاشق
 آن همه چون قطره دل قطره
 این همه پیدا است چه بنجد در
 دست خوش ننگی و مهر دست
 مطبوع انوار دل بدنه کل
 جابر انداخت
 فرق درین مهره زنجیر کلت
 خرم ازین مهره بود آرم

[illegible]

خال جانش به تنبای شد
 این گفتمیم دل زین شمار
 عشق که قصص فلک ز نور او
 جامی اگر در سرتابین نیست
 مرد کرم پیشه کجا خوان نهد
 در کشف پیره حقیقت دل و بیان نکند
 دل رسپوا هل دل شود
 آرزو غنچه دل داشتند
 غنچه نورسته دل در دیده
 هر چه در آفاق چیز بود کل
 کون مکان فترت خصل او
 و آنچه خرد نام نهد عاشق
 آن همه چون قطره دل فخر
 این همه پیدا است چه بخندد
 دست خوش زندگی و مهر
 مطهر انوار دل مدینه گل
 فرق درین مهره زخمت
 خرم ازین مهره بود و خرم
 خال جانش به تنبای شد
 این گفتمیم دل زین شمار
 عشق که قصص فلک ز نور او
 جامی اگر در سرتابین نیست
 مرد کرم پیشه کجا خوان نهد
 در کشف پیره حقیقت دل و بیان نکند
 دل رسپوا هل دل شود
 آرزو غنچه دل داشتند
 غنچه نورسته دل در دیده
 هر چه در آفاق چیز بود کل
 کون مکان فترت خصل او
 و آنچه خرد نام نهد عاشق
 آن همه چون قطره دل فخر
 این همه پیدا است چه بخندد
 دست خوش زندگی و مهر
 مطهر انوار دل مدینه گل
 فرق درین مهره زخمت
 خرم ازین مهره بود و خرم

هسته ها و استخوان ها
و استخوان ها و استخوان ها

بر که دین مهره چو دل نهاد
تا بکشی روسد بر یادلی
تا نرنی خیمه بر سپاهوی سپ
بهست دلت بینه مرغ نگو
تا که به جنبش رسد آنکه پیش
پیر که باشد شه کون مکان
خفت نشینی ز سر افکنگی
تن شده چون موی ز بوم سپ
چون مه نو لیک بجد تمام
جیبش مش مشرق انوار غیب
زندگی دل چو مسیح از دش
طلعت او نور سعادت نما
علم یقین برده به خورش علم
سینه پاکیزه اش از کبر و کین
صحتش اکسیرس هر جود
جامی اگر نقد یقین بادت
پاکش از هر چه بود ناگزیر

در که اما به جنبه مهره داد
نبودت از گوهر دل حاصل
همجودی از دل نشوی پرگار
نی اثر جنبش و پیش رو
زیر پر پر دیش پرورش
خواجده داد و ستد کن فکان
تاج درش خاک در بنگه
موشده از ظلمت هستی سپید
پشت دو تا کرده بخندست قیام
نور بکفت کرده چو موسی جیب
سبزی جان چون خضر از قدش
خلعت او دامن ولت کشا
گشت دمی ز عین تن دیده نم
حقیر بر گوهر حق یقین
بهتیش شیار کن بحر جود
حدی جمدی به ازین بابت
دامن قبال چنین پیر گیر

و استخوان ها و استخوان ها
و استخوان ها و استخوان ها

و استخوان ها و استخوان ها
و استخوان ها و استخوان ها

و استخوان ها و استخوان ها
و استخوان ها و استخوان ها

و استخوان ها و استخوان ها
و استخوان ها و استخوان ها

و استخوان ها و استخوان ها
و استخوان ها و استخوان ها

15

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل القرآن الكريم
موسى عليه السلام في القلعة الحصينة
التي لا يدخلها الا من يشاء الله تعالى

[illegible]

لب دعا سیرت بنمود
تا کرم از دور چه اغنی نمود
بیشتر آمد علم نور گشت
چون علم نور گریبان شکافت
حضرت چه گویم که چو حضرتش بزر
چشمه حضرتش سوداوش داشت
چشم من قصه چو بروی قناد
نور تقییم ز درون بر فروخت
زود بستم جو مصلحت جای
روی نفسین بپاسوش
دست کرم کرد نفیسم دراز
روی بمن کن که حبیب تو ام
که درین مر حله ام داده اند
بار ما علت بیمار است
گفتش که حضرت میخاف نفس
از قدمت سبزه عیشم میداد
عین شفا شد ز تو بیماریم

وقت تضرع عکده شسته نمود
در دل من نور فراغی نمود
زنگ زداری شب بخیر گشت
طلعت حضرتش گریبان بفت
بود ز سر چشمه او جرعه نوا
زندگی از باد میخاش داشت
شعله درین خشک شده فی قناد
خار و خس و هم گمرازه بسخت
همچو مصلحتش نهادم بیاید
پای ز لبس بوسه بپاسودش
کای سر تو خاک براه نیاز
نبض بمن ده که طبیب تو ام
خاص برای تو مرستاده اند
شرح ده اسباب قناریت
بخضر و میخا توئی امروز پس
وار نفست ذوق حیاتم رسید
به ز صد اطلاق گرفتاریم

صحبت اول

ای دل من تو چه فرمودی
بسیار که درین عالم
نمودم نفیست ز تو
شعشع از غایت دل
کسی که درین عالم
تو ای دل من تو چه فرمودی
بسیار که درین عالم
نمودم نفیست ز تو
شعشع از غایت دل
کسی که درین عالم
تو ای دل من تو چه فرمودی
بسیار که درین عالم
نمودم نفیست ز تو
شعشع از غایت دل
کسی که درین عالم

ای نام خداوند
که درین عالم
نمودم نفیست ز تو
شعشع از غایت دل
کسی که درین عالم

[illegible]

بوجده من سحر و جادوی کاسه
 که ای کاش در دستانت بود
 باغش کیان ایمان
 شادمانی کو تو داشت
 بیرون کنای تو چه است
 لعلی که در چشم
 بود "

صحت من و ملت دیدار است
 روحی تو شد حجت ایمان من
 آنچه رسید از تو بجان من
 و آنچه شدم از تو بآن شناس
 بر این من پس قسم باری نهاد
 یک ازین بیم زبافتم
 اختر بر جرم متواری شود
 گفت که جامی نشو اندیشه تا
 باش همیشه ز رو دل بمن
 ناز و غمی که ز من بر تو تا
 یافت ترا از تو را ند تمام

شربت من لذت گفتار است
 نور یقین و علم از جان من
 باشد از ان حجت و برهان عظیم
 منیع آن نیست دلیل قیاس
 بر رخ مقصود غباری ننهد
 که تو مباد که جدا افتم
 صبح یقینم شب تاری شود
 چون شدت آئینه ز اندیشه پا
 آئینات دار مقابل بمن
 دانش تو دید و نشود دید
 جمله بی یابی و کس السلام

<p>صحبت دوم با صاحب مکمل در شن حشیم مینو عربی این</p>	<p>صبح که بر جاشه این جمن سخت ازین گلشن فریوز نام</p>
<p>ز د علم نور فشان نسترن شاخ شکوفه و سرق سیم خام</p>	<p>باد خمرینه گل فشان رسید جلوه گری یافتم از آستانه</p>
<p>رخت سلوکم بگلستان کشید سولبو جلوه گران فغان</p>	<p>گلکده کی صومعه بسته صفت</p>
<p>اہل صفا کردوی از سر طرف</p>	<p></p>

هم در طریقی راه دل پذیرد شخصی سسنگی پای شفاست دلند و در این یاسی را در و حدیث

سهر مصلای ز گیل ساخت
 سیر لباسان بختوباع تمام
 مرغ چین زمر به ساز به
 خسته چار اشرف اوقات
 او بهنجاست چو تفتین شده
 کل که بچسبید بود زهنون
 غنچه به تعلیم بقی ادب
 آینه نقشه چو مرآت شست
 کس که دیده بود
 دیده جهان بین نشود جز بدو
 کلمه لاله شده سرمه سای
 یاسمینش اسفند کرده را
 قمری و بلبل زده راه سماع
 بردف گل برگ جلا صل شده
 من چندی وقت پرا یا و پیر
 آتش شوقم ز درون شعله کثر
 گرد چین طوف کمان میشدم

کرد کرد چین انداخت
 کرده بهالای مصلایم
 کرد او آورد نماز به
 دست پر آورده مناجات
 نیتین و یاسمین آتین شده
 نقد خود آورده ز خرقة برون
 از سخن خنده فرو بست لب
 با قد خم داده سر فلک زب
 گفت چو دیدنش پسندیده بود
 کور بود هر که نه بینا با دست
 میل زمر بدر و ن اده جا
 گشته بی نفی سه لا اک
 مستیجان کرده بوجد اجتماع
 شاخ زرق متماثل شده
 جان و دلم شاد بار شاد پیر
 برده ز من صبر سکون شعله ش
 جامه ران نعره زمان میشدم

مصلای ز گیل ساخت
 سیر لباسان بختوباع تمام
 مرغ چین زمر به ساز به
 خسته چار اشرف اوقات
 او بهنجاست چو تفتین شده
 کل که بچسبید بود زهنون
 غنچه به تعلیم بقی ادب
 آینه نقشه چو مرآت شست
 کس که دیده بود
 دیده جهان بین نشود جز بدو
 کلمه لاله شده سرمه سای
 یاسمینش اسفند کرده را
 قمری و بلبل زده راه سماع
 بردف گل برگ جلا صل شده
 من چندی وقت پرا یا و پیر
 آتش شوقم ز درون شعله کثر
 گرد چین طوف کمان میشدم
 کرد کرد چین انداخت
 کرده بهالای مصلایم
 کرد او آورد نماز به
 دست پر آورده مناجات
 نیتین و یاسمین آتین شده
 نقد خود آورده ز خرقة برون
 از سخن خنده فرو بست لب
 با قد خم داده سر فلک زب
 گفت چو دیدنش پسندیده بود
 کور بود هر که نه بینا با دست
 میل زمر بدر و ن اده جا
 گشته بی نفی سه لا اک
 مستیجان کرده بوجد اجتماع
 شاخ زرق متماثل شده
 جان و دلم شاد بار شاد پیر
 برده ز من صبر سکون شعله ش
 جامه ران نعره زمان میشدم
 صحبت و هم پای
 از سخن خنده فرو بست لب
 با قد خم داده سر فلک زب
 گفت چو دیدنش پسندیده بود
 کور بود هر که نه بینا با دست
 میل زمر بدر و ن اده جا
 گشته بی نفی سه لا اک
 مستیجان کرده بوجد اجتماع
 شاخ زرق متماثل شده
 جان و دلم شاد بار شاد پیر
 برده ز من صبر سکون شعله ش
 جامه ران نعره زمان میشدم

کلمه لاله شده سرمه سای
 یاسمینش اسفند کرده را
 قمری و بلبل زده راه سماع
 بردف گل برگ جلا صل شده
 من چندی وقت پرا یا و پیر
 آتش شوقم ز درون شعله کثر
 گرد چین طوف کمان میشدم

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

رومی نموده و او سیم با جمال
چشم کشاد هم تامل که گیت
در دلم افتاد که پیر منست
پیرده دوری چو شد از پیشین و
پیشین دیدم که سلام علیک
گفت جوابی که جواب حیات
از لیسات رخ و نو جبین
شد و نو لطف نور دل
آنچه دل ز پیشین استه بود
دید که عالم ز نسک تا رسا
هستی واجب یکی آمد بذات
نترت صوت ز صفات نور
بحر کی سوج هزاران هزار
دید چو شد بهره و انسان
دید ز بسین نظرت با فتم
آنچه مرا از ابروالت رسید
و آنچه مهرت بدل دیده یافت

هست و نیست نه چون حال
 آید نش سوی چمن صبریت
 صیقیل مرآت ضمیر نیست
 دیدش آن موج فشان بفر
 روحی حسنی قوادی لایک
 داده ز اندیشه مرگم نجات
 چشم مرا ساخت چو دل تیر
 گشت بصیرت به نظر متصل
 پیش نظر خمله بیدار نمود
 نیست سحر واجب ممکن با
 هست تعدد در شیون صفات
 اصل همه حدت است و بس
 روی گی آئینه با پیشما
 گفته شایخو احوال روشن ضمیر
 هذبه با من تررت یا فتم
 سبزه ز باران بهاری زدی
 دزه ز خوشید در خشان فیت

نیست و محال و لازم و بلکه اگر چه اگر دو مثل را با بعضی پس بدل بعضی بعضی در اینجا صورت بدل اتفاقا است و هر گاه یکی را از صورت گزینیم صورت نیست.

المی ندرت
 ای صبح خیزان
 ای صبح خیزان
 ای صبح خیزان

مدح نوی حوصله چون	سبقت جان نه حد برست
گفت که جای تو کجائی هنوز	باش که آصبح تو آید می سنو
راه سلوک تو بیا یان رسد	دانش و دید تو بوجدان رسد
فارغ ازین جسم و دل جان شو	هر چه بدیدی بقیین آن شو

صحبت سوم با حقیقت برین یافتن مرید کوثر مقصود

چاشت که خورشید علم بر افروخت	طلعت سایه برین کم گذشت
بر علم از سایه پند زاید پنا	جز علم خور که بود سایه گاه
خنجر زرین چو کشید از شکوه	سایه شد از دشت گریبان
چهره جو فروخت نیلی تنو	زیب گرفت از افق تا افق
سایه طلعت زمیان دور شد	طلعت سایه بهیگی نور شد
من بچنین وز زو بار خیز	مانده چو سایه پس یواخت
تنگ شده بر دل من شهر کو	طوف کمان تا فتح از شهر کو
پای نهادم تماشا و گشت	رخت کشیدم سو صحر او د
عافتم گشت بدشتی کشید	کش نه کران بودند پیا پی
بادیه بین چو صحن ال	دور چو از دیده غافل حل
بسکه سرافراخته زو که دباو	خیمه گردون شده دات نمود
صد گل که پیشین و نیار	صد رنه آهوش بهر مرغار

صحبت سوم

گفته اند که در این عالم
 کس که از این عالم بگریزد
 کس که از این عالم بگریزد
 کس که از این عالم بگریزد

مرد دانا که در این عالم
 کس که از این عالم بگریزد
 کس که از این عالم بگریزد
 کس که از این عالم بگریزد

چون پی کوهر سومه یافت
چون تماشای خود بدیدیت
جامی اگر نه از دئی است یا
غره بجای برده غواص شو
در دلت شعله حالیت
سوخته شعله حالات باش

هیچ کمر بنه گمرو دنیا یافت
 هیچ ندانست که جز بحر چیست
 تا که بدین بحر شوی آشنا
 طالب درو گمرا خاص شو
 لائق آن حسن بقالیت هست
 ساخته شمره مفاات است

مقاله اول در آفرینش عالم که آئینه جمال نمائی سما
وصفات آفریننده است سبحانه و تعالی

ستاد خلوت که غیب از محنت
 این غیب نمایش داشت
 ناظر و منظور هم او بود و بس
 جمله یکی بود و دومی هیچ
 بود قلم رسته ز زخم ترش
 عرش قدم بر سر کسی نداشت
 دایره چرخ به صد دخل خود
 سلک فلک ناظم غیب نبود
 طایفه آبا به صنایع حیات

بود پی جلوه گر کرده چست
جلوه نمائی سمیه با خویش داشت
غیری این عرصه پیو کس
دعوی مائی تو نمی آید
لوح هم آسوده ز رخ فرا
عقل بر نادره پرسی داشت
بود به طریقه یک نقطه درج
پشت زمین حامل مردم نبود
و موصون از جسم اہمات

چون بی کوه بر سوه صفاست
 چون تماشای خود و دیگرانست
 جامی اگر نماند ز دمی است
 غرقه بحسب آبرده غواص شو
 در دلش شعله خالیت است
 سوخته شعله حالات باش
 هیچ کس نبیند که ز دنیا یافت
 هیچ ندانست که جز بحر چیست
 ناکه بدین بحر شوی آشنا
 طالب دروگر خاص شو
 لائق آن حسن مقابلیت است
 ساخته شرح مقالات باش
 مقاله اول در آفرینش عالم که آئینه جمال نمائی سما
 وصفات آفریننده است سبحانه و تعالی
 نشاء خلوقه غیب است
 آئینه غیب نمایش داشت
 ناظر و منظور هم او بود پس
 جمله علی بود و دوتی هیچ
 بود قلم رسته ز زخم ترشهر
 عرش قدم بر سر کسی نداشت
 دانه خنج به صد دخل خود
 سلاک فلک ناظم خم نبود
 لطفه آبا مضیق جرات
 بود پی جلوه گر کرده چست
 جلوه نمائی همه با خویش داشت
 غیری این عرصه پیو کس
 دعوی مائی توئی هیچ
 لوح هم آسوده ز رخ فراژ
 عقل سر ندره پرسی نداشت
 بود به طبعه یک نقطه درج
 پشت زمین حامل مردم نبود
 بود مصون از جسم امهات

طفل موالید بحجاب عدم
 معنی معدوم چو موجودین
 حسن تفصیل شیون صفات
 بر نظر خویش شود جلوه گر
 روی دیگر جلوه دهد لاجرم
 باغچه کون و مکان آفرید
 جلوه او حسن اگر تشک
 گل خبر اطلعت زیباش داد
 قفل ز درج گهرش کرد به بانش
 پیش گل و صاف خطا و توبه
 بست گره طره شمشاد را
 ز درهستان صبو حی پرست
 ز نفس شوق ز بالای فرست
 پرده کشا کشت ز امر ارگل
 زود بسر سبزه قدم سزود
 سوخت بدایغ غم او شاد کرد
 نظر ترک بسار خواب

مقالہ اول

این مدتی در طلب قبول سعدی بجز آنکه کارها خیر شد خبر نداشت باز یاد می آید که فیضیکه در راه رضای الهی و مدتی را راه مقصود و سرگرم

حسن بر جا که ز دلمه سر	عشق شد از جای دیگر جلوه کرد
حسن هر چه که رخ بر فروخت	عشق از آن شعله دلی آید
حسن طبع که آرام یافت	عشق دلی آده در دام یافت
حسن هر لب شکر خنده کرد	عشق دلی را به غمشین کرد
حسن چو او عشق بگیرد غم را	عشق هم از وی نگر بر چای
قالب جانند هم حسن و عشق	گوهر و کاند هم حسن و عشق
از ازل این بر دو بهم بوده اند	جز بهم این راه نه پیوده اند
هستی با هست نبودشان	نیست کس او همه جز بندشان
حسنش از عشق گرفتار نه	خلفش سست خردار نه

حکایت شیخ روز بهان قیس و یوزنی که میبود
 راشو مسور می موخت و اشتران بند لانه میسخت

روز بهان فارسیان عشق	فارسیانرا شه ایوان عشق
پیش ریده سر اسید	از پس آن پده صد کشید
کز سر و شفقت مادر	گفت بخورشید تا خست
کای بجال ز همه جوان فرو	پای مننه بر دم از ایوان برو
ز سم از افزون ویدار تو	کم نشود انبوه خسریدار تو
خ متاعی که فراوان بود	گر خنجر جان بود از آن بود

حکایت
 روز بهان

عشق شد از جای دیگر جلوه کرد
 عشق از آن شعله دلی آید
 عشق دلی آده در دام یافت
 عشق دلی را به غمشین کرد
 عشق هم از وی نگر بر چای
 گوهر و کاند هم حسن و عشق
 جز بهم این راه نه پیوده اند
 نیست کس او همه جز بندشان
 خلفش سست خردار نه
 فارسیانرا شه ایوان عشق
 از پس آن پده صد کشید
 گفت بخورشید تا خست
 پای مننه بر دم از ایوان برو
 کم نشود انبوه خسریدار تو
 گر خنجر جان بود از آن بود
 عشق دلی را به غمشین کرد
 عشق هم از وی نگر بر چای
 گوهر و کاند هم حسن و عشق
 جز بهم این راه نه پیوده اند
 نیست کس او همه جز بندشان
 خلفش سست خردار نه
 فارسیانرا شه ایوان عشق
 از پس آن پده صد کشید
 گفت بخورشید تا خست
 پای مننه بر دم از ایوان برو
 کم نشود انبوه خسریدار تو
 گر خنجر جان بود از آن بود

بر چرخ بیان است هر دو رخ کرد
 شنیده صورت و معنی بهم
 قلم آسای شدم و دفترش
 گونه گندم باد می شس سپرد
 سایه بر اوج فلک بند خورشید
 جز سر فروخت ز دکان بر که بود
 بزم کرامت ز رخس بر فروخت
 چون بر رخ چشم هم تنیزد
 باز بجانش سپه وقع گرد
 تیرگی مصیبتش دور شد
 سیر چو دوش لطافت کشید
 کسور آسای الهی گرفت
 پر لود بر زن و بر مرد داشت
 آینه نداشت که بر چشم کس
 بلکه بنود از دل ظلمت در آید
 امی بره دور درشت آمد
 پشت وفا بر کس و او کمن

هر چه نهان داشت در و بر کرد
 مجمع بحرین حدوث و قدم
 خمر طینت صدف گوهرش
 هاشم از آن روی جز آدم نبرد
 سجده که فوج ملک ساختن
 چهره نمک ره آن پاک سود
 بر که رخسار دید بران چشم خست
 نیل عصا آدم بروی کشید
 تالش از باب علیه او گشت
 قیاب علیه از بهر انوار
 ظلمت نورس علم نور شد
 دور کمالش بجلالت کشید
 مملکت نامنا بے برگرفت
 سیر که از و سیر چه طلب کرد یافت
 چون نظر انداخت خداوند بر
 شاید و مشهود در و جز خدا
 و ز کمرش پشت به پشت آمده
 دست جهاد در کمر او مکن

۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

[illegible]

جیفت بود صورت آدم ترا
سسل بود جلد کتاب کریم
دلوق سفاد بر وز پیرعل
گرگ دلی صورت یوسف کیم
اصل که معنی ست جوگذاشتی
قدر شناس گهر خویش باش
کر ز رخا ص شد و خوش ترا
آتش از سوز طلب بر فروز
و ام جان در کش از آلودگی
جوهر دل را ز عرض پاک کن
بندزدان بگسل و آزاد شو
ز آدم میدان ز ره آزاد گیت
ساده دلی پاشن پسندیده و آ
چو ازین مرحله بیرون شو
شیش نگاری شوی آتینه نه

منفی شیطان شده بهدم ترا
بسته برافسانه و جور بهیم
کرده نهان و دفر زرق و جیل
صورت گریسته تا سفت کچه
دل بسو فرغ چرا دشتی
صیر فی سیم و ز غولش باش
ورنه چه چار است ز تش ترا
بهر فل و غش اگر بیابی بسو
نیست در آلودگی آسودگی
چشم خرد از غرض پاک کن
نقش ریاد و رکن ساده شو
شیوه آئینه دلان سادگیت
پاک ز رنگ صور کائنات
هم نفس شاه موزون شو
کش نبود هیچ ز آئینه به

حکایت مرثیہ کا ترجمہ معانی اور پیشین گوشت و سق و سق	یوسف کنعان چو بھر آرمید	صیت می از مصر کینغان
---	-------------------------	----------------------

[illegible]

خود را در میان آرند
 رکن
 فشن اه اس
 از اركان دين
 موقوف عليه
 دين باشد ركن
 اول كليطيه نهاد
 است ۱۲
 است دوره اه
 است صفات
 بشوئيه وسيليه

[illegible]

۱۵ - اسرار عشق
۱۴ - نیش و گزند
۱۳ - کتاب دوستی
۱۲ - برستی از خود نگار کردن
۱۱ - سه روز آفرین
۱۰ - دیهیم بخت

آفتابی پشت بر ایام کن +
 پیش شریعت رو اسلام کن
 مکن نخستین که شهادت بود
 هست دوره سرد و بهر متصل
 آن یکی اقلیم الهی کشا
 دین دگر گنج قوت فشان
 در نهایت نگری گیره هست
 هست یکی طرف بغایت شگفت
 نیست بجز شهد سعادت درو
 دست ازین شهد سعادت لار
 بو که ز نشور سعادت نویس
 خامه بهر حرفه کنگار و شش
 یعنی ازین شهد که صفای فتاد
 لازم نفس هست درین شگلخ
 ملک سپگار و شش آید پدیز
 آلت قطع آمده مقراض وار
 چون زدو انگشت شکر سیر و ست

روی معموره اسلام کن
 میر سدا رکان حروفش برنج
 راه خلاف آمده عادت بود
 گام ز زمانین دوره ارباب
 شد بخت ایت ره وحدت کما
 هر دو بد بلیز نبوت کشان
 عاقبت هر دو از ان الله است
 ناطقه اش ساخته از صفت حر
 سهر الف انگشت شهادت
 چون الف انگشت شهادت
 یابی ازین شهید انگشت
 از گیس لطفه گمده اردش
 هر که بگس طبع بود و رباد
 کردن دیوان هوار و شاخ
 خط عدم گردد و عالم کشید
 نابری ز آنچه نیاید بجا
 قید تعلق بر از هر چه هست

[illegible]

این کتاب از کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است

چرخ که آمد بتو مقراض ده تا بجزد از بهمت والا س تو شاید هر جا که بود لغزید بشه تو حید درین دامگاه شیر دلی روی درین بشیکن با همه هم بشیه هم بشیه باش روی دران کن که ترا روی او چشم بران نه که زرد رخسار دست بران کن که ازو بشید پاک صانع همچون که ترا آفرید تا بشناسیش بخت یکی بلکه کی زانندک بسیارش چون بشناسای او پی برے روی بجز عبادت نکنے هر چه کند بنده برونین کا خست بستر خندامت برود شعله زند دل محنت قرین	اطلس او در دم مقراض نه ابدایه ۱۲ خدمت تو حید به بالای تو یافته زین خلعت یاست ز شیر دلان را بود آرامگاه همامی شیر دلان پیشه کن کیدل ویکروی یکانشه باش صد در امید برویت کشاد روشنی چشم جهان بین تست قاست قدرت بفکار خلق سا با تو بگویم که چرا آفرید فی که یک از یک و اندکی صد قدم از اندک بسایش پیش نمی پای پستش گرے کسب بهامی سعادت کنے آخر از ان کار شود شرمسار داغ مذامت بقیامت برود آتش آتش ابد الابدین
---	--

این کتاب از کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است

این کتاب از کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است

این کتاب از کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است

از دل آه اسرار / سخن نازدین / ای که در این عالم / ای که در این عالم / ای که در این عالم

حکایت حسن بصری رضی الله عنه که نکته حکمت از حجاج بن یوسف در ظلمات ظلم او مشاهده نمود

از حسن بصری نایت در بصر	از حسن بصری نایت در بصر
کز دل غفلت زده کردم فشا	کز دل غفلت زده کردم فشا
گفت فضولی که نه در بندگی	گفت فضولی که نه در بندگی
ساعتی از عمر سپایان برد	ساعتی از عمر سپایان برد
شاید اگر داغ بجانش نهند	شاید اگر داغ بجانش نهند
پیش وی آید الم جان گداز	پیش وی آید الم جان گداز
همچو شخص هر که بود هوشمند	همچو شخص هر که بود هوشمند
حکمت نیافت هر جا بود	حکمت نیافت هر جا بود
گرچه بیاید برش طلب	گرچه بیاید برش طلب
گوهر گنجینه جان سازش	گوهر گنجینه جان سازش
جامی اگر خلق تو آمد حسن	جامی اگر خلق تو آمد حسن
نکته حکمت چو رسد گوش کن	نکته حکمت چو رسد گوش کن

مقاله چهارم در اقامت نمازهای پنجگانه که بجهت طاعت و طهارت است

ای خنده رخنه صفت طاعت ز تو / مانده تخی سلک جماعت ز تو

گفت که اگر در دنیا / ای که در این عالم / ای که در این عالم / ای که در این عالم

حکایت حسن بصری / ای که در این عالم / ای که در این عالم / ای که در این عالم

حکایت حسن بصری / ای که در این عالم / ای که در این عالم / ای که در این عالم

حکایت حسن بصری / ای که در این عالم / ای که در این عالم / ای که در این عالم

چرخ غفلت چو ترا بست کش
 نغمه او خواب ترا کم نکرد
 سبیل نازت بجوانی نبود
 پشت چو محراب خمیده ترا
 پنج ناز است به از پنج گنج
 بهر تو خجابه به پنج آمده
 پنجه نه دسان بدین پنج سخت
 گر کنی پنجه بدین رنجه اش
 شیرلی پنجه ازین پنج کن
 شلخ هوار نشود پنج سخت
 دست بشو بهر تسک بخیر
 از کف ساح بهر تاج نه
 ناچو بهر تاج ترار میشود
 وقت سیاست پی اودارشان
 چون ترانیت ستون جزایز
 پشت تو اندم که ز طار دوتا
 سجد تو شد همه جانگس خاک

سودگرددت ز نمودن خورش
 قامت او قدرتر خشم نکرد
 پشت و تا کرده به پیری چود
 روی بقبله نرسیده ترا
 به که بدین پنج شوی گنج
 طبع تو زین پنج به پنج آمده
 پنجه ابلیس بدیعت سخت
 کی بودت طاقت سپهرش
 شلخ هوار اکین از پنج دین
 تاندی هم ز طهارت سخت
 روی ز پسندار تو جنبه
 پای چو شد شسته بهر تاج نه
 دست شیا طین تو کوته شود
 پایه معراج تو بس دارشان
 بهر قیاش چو ستون سرفراز
 از پی این خمیه ستونی است
 خاک شد از بهر تو چون آب پاک

است ۱۳
 است ۱۴
 است ۱۵
 است ۱۶
 است ۱۷
 است ۱۸
 است ۱۹
 است ۲۰
 است ۲۱
 است ۲۲
 است ۲۳
 است ۲۴
 است ۲۵
 است ۲۶
 است ۲۷
 است ۲۸
 است ۲۹
 است ۳۰
 است ۳۱
 است ۳۲
 است ۳۳
 است ۳۴
 است ۳۵
 است ۳۶
 است ۳۷
 است ۳۸
 است ۳۹
 است ۴۰
 است ۴۱
 است ۴۲
 است ۴۳
 است ۴۴
 است ۴۵
 است ۴۶
 است ۴۷
 است ۴۸
 است ۴۹
 است ۵۰
 است ۵۱
 است ۵۲
 است ۵۳
 است ۵۴
 است ۵۵
 است ۵۶
 است ۵۷
 است ۵۸
 است ۵۹
 است ۶۰
 است ۶۱
 است ۶۲
 است ۶۳
 است ۶۴
 است ۶۵
 است ۶۶
 است ۶۷
 است ۶۸
 است ۶۹
 است ۷۰
 است ۷۱
 است ۷۲
 است ۷۳
 است ۷۴
 است ۷۵
 است ۷۶
 است ۷۷
 است ۷۸
 است ۷۹
 است ۸۰
 است ۸۱
 است ۸۲
 است ۸۳
 است ۸۴
 است ۸۵
 است ۸۶
 است ۸۷
 است ۸۸
 است ۸۹
 است ۹۰
 است ۹۱
 است ۹۲
 است ۹۳
 است ۹۴
 است ۹۵
 است ۹۶
 است ۹۷
 است ۹۸
 است ۹۹
 است ۱۰۰

است ۱۰۱
 است ۱۰۲
 است ۱۰۳
 است ۱۰۴
 است ۱۰۵
 است ۱۰۶
 است ۱۰۷
 است ۱۰۸
 است ۱۰۹
 است ۱۱۰
 است ۱۱۱
 است ۱۱۲
 است ۱۱۳
 است ۱۱۴
 است ۱۱۵
 است ۱۱۶
 است ۱۱۷
 است ۱۱۸
 است ۱۱۹
 است ۱۲۰
 است ۱۲۱
 است ۱۲۲
 است ۱۲۳
 است ۱۲۴
 است ۱۲۵
 است ۱۲۶
 است ۱۲۷
 است ۱۲۸
 است ۱۲۹
 است ۱۳۰
 است ۱۳۱
 است ۱۳۲
 است ۱۳۳
 است ۱۳۴
 است ۱۳۵
 است ۱۳۶
 است ۱۳۷
 است ۱۳۸
 است ۱۳۹
 است ۱۴۰
 است ۱۴۱
 است ۱۴۲
 است ۱۴۳
 است ۱۴۴
 است ۱۴۵
 است ۱۴۶
 است ۱۴۷
 است ۱۴۸
 است ۱۴۹
 است ۱۵۰

چرخ غفلت چو ترا بست کش
 نغمه او خواب ترا کم نکرد
 سبیل نازت بجوانی نبود
 پشت چو محراب خمیده ترا
 پنج ناز است به از پنج گنج
 بهر تو خجابه به پنج آمده
 پنجه نه دسان بدین پنج سخت
 گر کنی پنجه بدین رنجه اش
 شیرلی پنجه ازین پنج کن
 شلخ هوار نشود پنج سخت
 دست بشو بهر تسک بخیر
 از کف ساح بهر تاج نه
 ناچو بهر تاج ترار میشود
 وقت سیاست پی اودارشان
 چون ترانیت ستون جزایز
 پشت تو اندم که ز طار دوتا
 سجد تو شد همه جانگس خاک

است ۱۵۱
 است ۱۵۲
 است ۱۵۳
 است ۱۵۴
 است ۱۵۵
 است ۱۵۶
 است ۱۵۷
 است ۱۵۸
 است ۱۵۹
 است ۱۶۰
 است ۱۶۱
 است ۱۶۲
 است ۱۶۳
 است ۱۶۴
 است ۱۶۵
 است ۱۶۶
 است ۱۶۷
 است ۱۶۸
 است ۱۶۹
 است ۱۷۰
 است ۱۷۱
 است ۱۷۲
 است ۱۷۳
 است ۱۷۴
 است ۱۷۵
 است ۱۷۶
 است ۱۷۷
 است ۱۷۸
 است ۱۷۹
 است ۱۸۰
 است ۱۸۱
 است ۱۸۲
 است ۱۸۳
 است ۱۸۴
 است ۱۸۵
 است ۱۸۶
 است ۱۸۷
 است ۱۸۸
 است ۱۸۹
 است ۱۹۰
 است ۱۹۱
 است ۱۹۲
 است ۱۹۳
 است ۱۹۴
 است ۱۹۵
 است ۱۹۶
 است ۱۹۷
 است ۱۹۸
 است ۱۹۹
 است ۲۰۰

با من زین کتبه چو باشی شریک
 ماه نوروزه به بین از افق
 مسکنه ایما که لب از بهر ما
 لب چو به بند می ز طعاع مشر
 طره کلبه ی که دین تنگنا
 سیصد و هشتاد و نه روز
 گز تو یابد یک ازین شکست
 کرده قضا دین ترا غارت
 گرنگی طعمه خوان رست
 روزه خاصان نه بهین است
 هر چه نباید که بجوئی مجوس
 چشم کن باز بنا دیدن
 دست مبالای بشعل و غل
 علم و عمل را زین پاک کن
 نفیست ترا قبله دین جسد
 هر چه ز ذکر وی از ان لب
 وای نفس است جز او هر چه

تو بشکم میکشی و او بهشت
کار و حور است زینلی تنق
مهر کن ای مهر لبست مهر
در حریمات شوقی باب
پایه بند آمد و جنت کشا
بیش از کم خواری یک تنی
خلق ز کفارت افتد لبست
کت ز ادا و کفارت است
تشنه لبی شربت جام صفا
بلکه بریدن بود از هر سو
هر چه نشاید که بگوئی مگو
گوش به پرداز ز نشیند
پای مفرسای بر او امل
بلکه دل از غیر خدا پاک کن
بسیچم آن بسیچ بسین خضدا
ما چو پسندش نبود کم پسند
وای تو گر زان کنشی بازو

مقاله

منقذ

9214

10/11

فناوری

...

2

5

...

2

فصل

11

فصل در بیان...

فصل در بیان...
 از پیش روی...
 این که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...

فصل در بیان...
 از پیش روی...
 این که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...

فصل در بیان...
 از پیش روی...
 این که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...

فصل در بیان...
 از پیش روی...
 این که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...

فصل در بیان...
 از پیش روی...
 این که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...

فصل در بیان...
 از پیش روی...
 این که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...

فصل در بیان...
 از پیش روی...
 این که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...

جستن آنوایه ز بیا کیست	بایه اقبال قوی و بیکست
نفس و هوا گر شرفی دشتی	امل دلش کی تو بگذاشتی
در دل جان خم درگراشتند	لاجرم از تو بگذاشتند
حکایت آن زن زشت رو که خریدار کور یافته بود و وجه ناسره خود را پیش می ستود	
خواست یکی کور زنی زشت رو	کینه در و طعنه زن زشت رو
از شب اش چهره سیه رنگ تر	وزیر پیش چهره پر آتش رنگ تر
گوش کرد و گفت که چشم کار	خامشیش بنیده گفتا تراژا
کینب از زبان کور گفت	حفت که ماند از تو حاتم نهفت
طلعت من خم است از نه سراج	حرف خجالت ده بلوچ حاج
نگرس من چشم چراغ چمن	لاک من داغ نه سترن
از صفت قامت من کوتی	یافته آوازه سرو سخی
کور جو افسانه او گوش کرد	خون ل از سینه او جوش کرد
گفت اگر حال چنین بودی	دولت اقبال قرین بود
دامن تو دیده وری داشتی	تخم سوایت دگری گاشتی
این همه بنید ز نزدیکی در	کس نهد آئینه در پیش کور
چشم من ار کور بودی چنین	تو سر دعوی نکشودی چنین

فصل در بیان...
 از پیش روی...
 این که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...

فصل در بیان...
 از پیش روی...
 این که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...

فصل در بیان...
 از پیش روی...
 این که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...
 که در...
 که از...
 که زن...

دانه از خنده دهان کرده باز
 دانه دحیرت زده و مستهام
 پشت امید تو بخورشید گرم
 سایه فرقت که مخیلا کنند
 باد مخالفت زده در دیده برگ
 به نشینی بهیبت شمال
 بانگ خدا بشنود صوت در آ
 راه وفا می سپرد و میگذر
 یار بیعادت بعد رسان
 رشته تیریز سوزن کیش
 هر چه بد آن بخیه زدی و سال
 باز کن از بخیه زده جامه خو
 گزیده زمرگست فراموشیت
 لب بکشایافتن کام را
 سومی شیره لیده رخ کوفاک
 رو بچهرم کن که در آن خوش حرم
 صحن که دهنه خلسه برین

ز بلهار یخته اشک نیاز
 خنده کنان گریه کنان بنجم
 بستر آسایش از ریگ نرم
 به که سر پرده سلطان کنند
 پای فرو رفته به تفصیده برگ
 پای فرو رفته باب زلال
 شو چه شتر گرم رو و تیر پاس
 برخک خشک چو ریحان تر
 رخت بمقات تجرد رسان
 خلعت سوزن زده از تن بشیر
 آبی برون از همه سوزن شال
 بو که ترا بخیه نیت در رو
 به که بود کار کفن پوشیت
 نعره لبیک زن احرام را
 سینه خراشیده و دل رفاک
 هست سیه پوشش نگار می
 او بچنان صحن مرع نشین

۱۱ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۲ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۳ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۴ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۵ دانه دحیرت زده و مستهام

۱۱ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۲ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۳ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۴ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۵ دانه دحیرت زده و مستهام

۱۱ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۲ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۳ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۴ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۵ دانه دحیرت زده و مستهام

۱۱ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۲ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۳ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۴ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۵ دانه دحیرت زده و مستهام

۱۱ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۲ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۳ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۴ دانه دحیرت زده و مستهام
 ۱۵ دانه دحیرت زده و مستهام

۶۵
 ای صوفی و عارف
 ای سید عالم
 ای صاحب کرم
 ای صاحب کرم

ای صاحب کرم
 ای صاحب کرم
 ای صاحب کرم
 ای صاحب کرم

پوشه صوفی که توفیق حق
 باو کعبه بی سیم برید
 روزی از آنجا که دلی داشت
 گفت خدایا پس هر محنت
 را تو حج و عمره بسی رفته ام
 دل بوفائی تو گردوده ام
 زین سفر نیست کفایت حاصل
 هیچ ندانم که مرا حال چیست
 شب چورین فکر فرو شد بخواب
 کاشی برهم پای ز سر ساخته
 گرنه ترا خواستی که چنین
 بر که نه مایل بیودی شوم
 حاصلت این بس که ترا خواستم
 ره بسو خانه خود دادم
 یارب از آنجا که کرم آت است
 جانی اگر خدینه ما جمل است

برده ز بر سر موفقی حق
 محنت آن راه بسی میکشید
 زو بدر کعبه سر خود بنگ
 سوی من لکن نظر رحمت
 بهر توفی بھر کے رفته ام
 بی سرو پا درنگ دو بوده ام
 فی سرفوتی نه بسا مان و لے
 سخت مرا پائے اقبال چیست
 آمدش از حضرت عزت خطا
 بر همه زین پای سرافراخته
 داد میت راه سیو این زمین
 سوی خودش راه ناک شوم
 باطنش از شوق خود آرم
 بر در هر کس نفرستاد
 چشم همه بر در احسان است
 از تو بامید چنین حال است

مقاله هشتم در اشارت لغز که شکر غزل است و معنی

مقاله هشتم در اشارت لغز که شکر غزل است و معنی
 در اشارت لغز که شکر غزل است و معنی
 در اشارت لغز که شکر غزل است و معنی
 در اشارت لغز که شکر غزل است و معنی

ای صاحب کرم
 ای صاحب کرم
 ای صاحب کرم
 ای صاحب کرم

اندرین برادر من
استاد افروز ملک
مفتی ملک
ملکات سلوین ملک
امین ملک
افزودار استخوان
پیشوا ملک

<p> پرستیده شان بین غبار سحران منزل شان بین بت سنگ تنگ بافش تنگ بسار از درون بوکه دولت یابد از ان زندگی </p>	<p> کحل بصیرت کن از ان سرحد کوب بر افش غفلت بسنگ ز مضره سخن بکم لاحقون روز حساب تو فرو زندگی </p>
---	--

حکایت نندہ لی کہ بام در گان نرس فته بود و از زندگان فرزندش

زنده دلی از صف افسردگان
 پشت طالت بهمار است کرد
 حرف فنا خاند ز رب روح خاک
 نقشش ازین سگ نشان تیرنگ
 کارشناسی پی تفتیش حال
 کایتمه از زنده رسیدن چرات
 گفت بلند ان به خاک اندراند
 مرده دلانند بروی زمین
 همدی مرده و دگر مرد گ
 زیر گل آنا که پراگنده اند
 مرده دلی بود مر اسپش ازین
 زنده شدیم از نظر پاک شان

[illegible][illegible]

تذکرہ احمدیہ

دینار منیخو
 و دعایش
 صاحب را با یکدیگر
 ناممکن از آن
 است از آن
 شکار سینه
 زمان نشسته
 منکرین خوب
 ای صاحب
 شکست و پی
 دینار منیخو

[illegible][illegible]

روز که صد گونه گف کرده
شب زمره برینیدی روی
چند کنی خواب ز خود کلمه
کرده تو خواب و روی حجاب
شب چو کنی روز به بجا صله

نامہ اعمال سید کردہ
 نسخ آن نامہ سیاہی شبو
 بادل فارغ ز سیدہ ناگے
 ما طبع حال تو منترہ ز خواب
 کو تب خوش خاطر و تو ناغہ

حکایتی و ن سید اربش بنده دارو استاجا بل مغر و غفلت پندار

غارنی از ظلمت شب نو ریاب
شب که ز خورشید نظر دوختی
هر مژه از دیده خوننا به ده
روزی از کوکب فضولی سوال
چون لب بیدارتو از خواب است
سیخ مخفقت چو گران دارت
گفت نشاید که خدای جهان
باگن ندک ز صفت دوران
تا گرم خویش سفیرش کنم
من بچنین حال نهم سر خواب
او نظر لطفت بمن کرده باز

دیدم فرو بسته بکلی خواب
شمع نظر تا سحر افروختی
بود برابر و شش همانا گره
کامی نر زده راه تو خواب و خیال
دیدم چرا بایست از خواب
بیکدم راحت چه زیان دارد
نه شب آید به نخست آسمان
کیست که آید بدرم عذر خواه
رحمت خود عذر پذیرش کنم
گوش بخوابم ازین غمش خطام
دیدم اقبال من از وی فراز

[illegible]

هر که کند دعوی سودا او
 دعویش از صدق بود بغیروغ
 جامی اگر دیده توروشن است
 سخت قدم باش درین راه است
 خواب کنان از رخ زیبای او
 چون نفس صبح نخستین دروغ
 در دلت از دیده جهان فزونی است
 چشم بران دار که چشمش پست
 مقاله یازدهم در نشان دادن احوال صوفیان که نشان ایشان
 بی نشانی است و زندگانی ایشان در جانفشانی

اشی صفت تیره دلان خم زده
 دل نشد و صاف ز نام اور
 بشیوه صوفی چه بود نیستی
 کم شوازی نیستی پر اشتلم
 ناشده از خویش تخی همچون
 اگر تویی این همه آوازه صیت
 فی چه بود آنکه بدستان لاش
 بادیه هستی خود بسپرد
 چون زنیستان شکر افشا شد
 از شکرستان چه برافروشد
 بر لبست این لاف که چون نهیم

و ز صفت اهل لان دم زده
 نام برآورده بصوفی مگر
 چند تو برستی خود ایستی
 بلکه شوازم شد گزینم کم
 دم زدن ز آنچه نیم تابک
 هر نفس این زمره تازه صیت
 دم زنده جز زنیستان لاش
 پی بنیستان عدم آورد
 بهر حریفان شکرستان شود
 طوطی جانها شود اینجا مگس
 در دولت اندیشه که چون مگریم

و ز صفت اہل لان دم زردہ
نام بر آوردہ بصورتی گرس
چند تو برستی خود ایستی
بلکہ شوازم شد گے نینہ کم
دم زدن ت زانچہ نیم تابکے
ہر نفس این زمرہ نمازہ صیت
دم زدن جزر نیستان بخش
پی بنیستان عدم آورد
بہر حریفان شکرستان شود
طوطی جانھا شود انجا گس
در دلت اندیشہ کہ چون کنیم

تخفہ اہل عمارت

دوستی و اورینٹل ریسٹ

انوار

الافضل في

سنة ١٢٠٠

طی این مہینہ

مفتوحه

ایمانی

کرم طرب خط

بسم الله الرحمن الرحيم

پیش از منشا

لوریا فضا

مازومہ

وادی

ان

...

دینار

4

19

مجلس شورای اسلامی

مجلس

1944

200

سید محمد علی

مجلس

১৯৫৩

کتابخانه

بسم الله الرحمن الرحيم

1

بر سر سجاده چو عجب
پایان نشاند و عجب
تکبیر از آن بجز بیکبار
تیم نثار که راز

سجده که نمازگاه
نشان سایه که
در آن سایه که
زینت آنکه در پیش پای

خبر از سایه که
سجده که نمازگاه
نشان سایه که
در آن سایه که

خفته الا حرا بجا
نمک سودا که
نمود و مقام سالک
سلوک سالک نام دارد
تجرب سالک نام دارد
از مقام سالک که راه
راست که سالک خد
پس حجاب در میان باد
وجود بانی نامزد در راه
حجاب از در میان بر آید
ازین که از یکبار که

بر سر سجاده چو پاسایت
رخ زمین سالی بوقت نماز
از کجی و کجروی اندیش کن
بیخی خرقه تقوی می پوش
زهدی آلوده نیز زد بهیج
صورت و منیت بهم است
یا سرشت تقوی بکش

پاز ر عوشت برین نایدت
زانکه مصلک حجاب نیاز
پروی راست روان پیش کن
تقی جام تمنا بنوش
میش ز رانده نیز زد بهیج
تا نشو ندابل صفا و شکار
یا قدم از راه تمنا بکش

حکایت صوفی که در باغ غنای منینه خرقه فقر از کشتی از حبه حقیقت حل

کعبه روی از سر و جد عظیم
منع دل دیو زوی پروبال
و نه انگیشت ماندی ز خویش
آبی از بستی خود گشته صفا
روزی از آنجا که قصاره زد
سطر به رونق کارش برود
ذوق می خشوه و نازش چشید
بود همان حالت حدش بجا
خرقه به پیران سسم داد گفت

در صف پیران حرم شمسیم
رستی ازین واکم پر و بال
جذب جش باز ستاندی خویش
رقص کنان گرد حرم در طواف
ز خشم بلا در دل آگر زوش
وز دل جان صبر قرارش برود
دل نه حقیقت بجا زش کشید
لیک ازین شاه بوستان سرا
سرخ و از خلق چه دارم منت

حکایت صوفیان
باز ازین نیاز و
باز خداوند به کار
باز ازین نیاز و
باز که مصلک نیاز
برده است
حجاب بیانی عابد بود
و این بی حجاب از
دران وقت می فریاد
که بایست که سلوک

بماند که درین
نمک سودا که
نمود و مقام سالک
سلوک سالک نام دارد
تجرب سالک نام دارد
از مقام سالک که راه
راست که سالک خد
پس حجاب در میان باد
وجود بانی نامزد در راه
حجاب از در میان بر آید
ازین که از یکبار که

۸۰
نام
رضول
رکمن
سج
ماما
خون
زور
خال
حسب
تارود
رون
بچاه
دید
مکرد
راه
ست
یس
رام
مست

گفت که حاشا که این چاه است
 چنین که تعلیم میان بسته ام
 گوشه شوم از راه خدا و پست
 کی بجای دیگر آلا می شس
 و گشت این چاه نشینم ایسر
 پایه علمم چو بلند آفتاد
 همت جایی که بلندی گرفت
 علم پسندید ز طبع بلند

در زلم امرود بدست تو
از غرض سود و زیان تو
خاص پی فضل خدا و دوست
و ز غرض آلودگی او این
تا شودم بغیر ستم و تلک
هر چه خراشم نه پسند او
از شرف علم پسندی گرفت
هر چه پسندد ما نش پسند

مستقامه سیر و هم در مخاطبه سلاطین که اگر بر دیگران نمانند آسان علی

ای بخت افسر فرمانده است
دیو بر افسران گوهر است
کرمیان تو مرغ کبیر
کلیک نه آن مهر و که روز شمار
تخت زرت آتش گوهر درو
شعله جان در زده آن آتش
آن خود آتش شرباب غرور

افسوس از گوهر احسان هست
خالی ازین نایب و در شرف جنت
مهر و ناز آمده با یکدیگر
نفع رسالت تجوز و حجب ندارد
هست دشمنده چو انکار و در
لیکن بس چو انت فوس است
آه و ان سوختگی بر تو زده

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

بهر گیتی بر زوی و شرف
 باز تو را پیشکار این سخن
 با کسی خاص ترا هر چه
 گوش کنیزان ترا داده پیر
 چندی کنی ظلم بجهنم من
 بین که ازین هر دو کد است
 ظلم خود دام شراب غرور
 بان که حکم خود دل کیاب
 شهروه آباد بعد است و
 تو چو شبانی در رعیت هر
 وای شبانی که کند کار گرگ
 بره کند باز زیستان شیش
 عدل تو گرفتار سالی کنند
 چه کند شانه بدشت و دره
 آهوی مارگ شود در خرام

میکشد از پشته هر کوه نیست
 طعمه ده از چو ده هر پیر زن
 کاه جواز تو بر باغ و شمعین
 از زر درویزه گدایان شهر
 چند کنی ظلم و ستم عدل
 هر چه نه بر رخ او دست به
 عدل و بد جام شراب سرور
 باز نانی بسر اب از شراب
 طبع جهان شاد بعد است و
 در کف رحمت تو چمن و
 به چو سگ زرو شوم و بار گرگ
 تا در دوش گرگ بدنمان
 بر ره مارگ شبانی کند
 شانه زند گردن شیش بره
 هم سگ و صیاد به بد با صیاد

حکایت عمر عبدالعزیز که در همه عمر غریزان و فقیر
 صحن عدالت می شنید از حلقه میم مروت کمر تپان

بهر گیتی بر زوی و شرف
 باز تو را پیشکار این سخن
 با کسی خاص ترا هر چه
 گوش کنیزان ترا داده پیر
 چندی کنی ظلم بجهنم من
 بین که ازین هر دو کد است
 ظلم خود دام شراب غرور
 بان که حکم خود دل کیاب
 شهروه آباد بعد است و
 تو چو شبانی در رعیت هر
 وای شبانی که کند کار گرگ
 بره کند باز زیستان شیش
 عدل تو گرفتار سالی کنند
 چه کند شانه بدشت و دره
 آهوی مارگ شود در خرام
 میکشد از پشته هر کوه نیست
 طعمه ده از چو ده هر پیر زن
 کاه جواز تو بر باغ و شمعین
 از زر درویزه گدایان شهر
 چند کنی ظلم و ستم عدل
 هر چه نه بر رخ او دست به
 عدل و بد جام شراب سرور
 باز نانی بسر اب از شراب
 طبع جهان شاد بعد است و
 در کف رحمت تو چمن و
 به چو سگ زرو شوم و بار گرگ
 تا در دوش گرگ بدنمان
 بر ره مارگ شبانی کند
 شانه زند گردن شیش بره
 هم سگ و صیاد به بد با صیاد
 حکایت عمر عبدالعزیز که در همه عمر غریزان و فقیر
 صحن عدالت می شنید از حلقه میم مروت کمر تپان

چون مرد و در حجب از عزیز
فایده عدل پسر نماند کرد
بهر و نشینان که در ظلم سپاه
بهر و کنان بر سر راه آمدند
کان شیه پیشیند بنگر چه شد
چون شاه اولی فیروزه روز
در چه گفت چه سان پشید
مرد و رساندند که بودی دلیر
بر روزه از گرگ و میر می ماند
بر و گرگ اند هم در حرام
این همه از دولت این خسروست
آن ز خسات صفت گشت
وین ز کرم چون بیزگی رسید
هست درین هر حله خرد و بزرگ
که چه بود خوش لب خدایان

ز دولت این شهر و ملک
ملکت طاعت بیک کار کرد
عالمی بود و در سر راه
بهر خبر نیست شاه آمدند
حال وی از گوش آخر چه شد
کسیت کشد نیل عالم فروز
این خبر خیر که آفتاب شد
بر روزه زین پیش بی گرگ شیر
شیر بخواری شیری ماند
آه و شیر اند هم گشته زام
کر قدش رسم عدل تو هست
بر سر مار گز گرسه گماشت
گرگ ز سر کسوت گرگی کشید
با و بین پوست و دندان گرگ
جای صندل خرد و دندان

مقاله چهاردهم در اشارت بحال زیران و ویران که در
عدل ظلم بر صفحات ایام از رخاوت اقطار ایشان است

اینکه در این شهر و ملک
ملکت طاعت بیک کار کرد
عالمی بود و در سر راه
بهر خبر نیست شاه آمدند
حال وی از گوش آخر چه شد
کسیت کشد نیل عالم فروز
این خبر خیر که آفتاب شد
بر روزه زین پیش بی گرگ شیر
شیر بخواری شیری ماند
آه و شیر اند هم گشته زام
کر قدش رسم عدل تو هست
بر سر مار گز گرسه گماشت
گرگ ز سر کسوت گرگی کشید
با و بین پوست و دندان گرگ
جای صندل خرد و دندان

اینکه در این شهر و ملک
ملکت طاعت بیک کار کرد
عالمی بود و در سر راه
بهر خبر نیست شاه آمدند
حال وی از گوش آخر چه شد
کسیت کشد نیل عالم فروز
این خبر خیر که آفتاب شد
بر روزه زین پیش بی گرگ شیر
شیر بخواری شیری ماند
آه و شیر اند هم گشته زام
کر قدش رسم عدل تو هست
بر سر مار گز گرسه گماشت
گرگ ز سر کسوت گرگی کشید
با و بین پوست و دندان گرگ
جای صندل خرد و دندان

ای چو قلم سوزد خون کز دانه سا
 لقا آید بس فرود و ک
 هر که یک حرف قلم کج نهاد
 چندیست رقم ناصواب
 تو بکینه انگشت شده خامه زن
 آنکه تو خوانیش صریح تسلیم
 خط که ورق ترکند از دست تو
 جنبش ملک تو نه تاریستی
 و ز ملکات جهان تابا
 نوک حکم از سر کز لک مخ
 عاقبت آن مار ز راه ستیز
 بلکه زده زخم تو ز افسردگی
 نو که زنده بر سر ملکوت گزید
 کهای بگردش نه سمر تابید
 چند دگاری عالم گشته
 نابری از دل عالم عباد
 نرسد به بقا که بخون جگر

میل / قشای گنجی از تو خاست
 مگر چه به نیک کرد بد کرد
 حرف وی از روح بجا محو باد
 یاد کن از فضل تویم الحساب
 خلق ده انگشت تو دروین
 از قیمت هست نفیر سلم
 خاک بس بر کند از دست تو
 برده ز بالای اله راستی
 پر شکنج تابش بهیچ کاف
 تیز کن بریده دندان مار
 بر تو ز ند زخم ز دندان تیز
 نیستی آگاه ز آرزو گے
 از ره معنی ست ترا پند ده
 جہد جاری کہ بموئیت بند
 وز مد دشمن بظالم کن
 گردن مظلوم کنے زیر بار
 کشته وی آوہ در دہر

ای چه عالم صورت خود کرده است
 که با بس خورده و در کس
 هر که یک حرف ظلم کنی
 چندین بدست رقم ناموس
 تو بکشد انگشت شده خانه زن
 آنکه تو خویش صریح
 خط که ورق ترکند از دست
 جنبش فلک تو ز نارستی
 و زلمت قات جهان تا بقا
 تو که حکم از سر کرک خاک
 عاقبت آن مار ز راه ستیز
 بلکه زده زخم تو ز افسردگی
 نو که زنده بر سر ملکوت گزیده
 کهای خبر گذشته سحر با بید
 چند دگاری عالم کنی
 تا بگری از دل عالم جدا
 توین برهان که خون جگر

میل قشای کجی از تو خاک
 اگر چه بد نیک کرد بد رو
 حرف وی از روح بقا محو باد
 یاد کن از دفتر علوم الحساب
 خلق ده انگشت تو در بدن
 از رقت هست نفیر سلم
 خاک بسر بر کند از دست تو
 برده ز بالای اعدا رستی
 پر شکنج تابنده همچو کاف
 تیز کن بیده دندان مار
 بر تو ز نذر زخم ز دندان تیز
 نیستی آگاه ز آرزو گس
 از ره معنی ست ترا پند ده
 جبه جگاری که بموئیت بند
 وز مد دشمن نظام کنی
 گردن مظلوم کنی زیر بار
 کشته وی آمده در ده بر

دانه کاشی بر باد و تپش	سوز خفته آتش بیدار است
گاه جوی بهر سحر سپاه	دانه کنی نقل با تپش شاه
داده اشک که روی سحر	حوضه دستان چو شوخ و سر
جمع نشد خبر بجز خوارگی	نایه تا بس که ز آوارگی
در کف قبض سست هزاران	شد ز برات همه حرف زگار
زایله دوست کند آبرو	کاسب بیچاره که دوشهر کو
هیچ بجز آبله گذار شیش	در کف ز این شکر گار شیش
خم بودش پشت ز بار دشت	خاکش پیر که چون خاک شست
قیمت آنرا کشی از شست او	چون شود از خارتی پشت او
خروج شد از بهر خراجات سال	گاوک شیر آورده پیر زال
خون جگر میخورد اکنون چو سحر	گر نه و تشنه شده گوشه گیس
حاصل سائل تو توفل سوال	مال تو میان بخت پایمال
بهت ز سائل دور تیرم	ز نور غفلت ز طبع تیرم
نویز از تیره ولان کمن	نقل شب پیش تو نقل سخن
مال فلان گوید چو نیت چند	مطرب تو آنکه بیانک بلند
در مکش آن مال بود و فلان	حیدر بعد گونه نمودن توان
شمرم نداری خوانین کار و بار	کار تو شد بار دل صد هزار

نقل از تپش شاه
در مقام پادشاه میانی
بای آینه زار کردن در
سکه کار شاه که خدا
سوار در مقام بی انار
دیگر جور او من گاه
بیاچار بیایان بیکار

مقاله چهارم
نویز از تیره ولان کمن
مال فلان گوید چو نیت چند
در مکش آن مال بود و فلان
شمرم نداری خوانین کار و بار

نقل از تپش شاه
در مقام پادشاه میانی
بای آینه زار کردن در
سکه کار شاه که خدا
سوار در مقام بی انار
دیگر جور او من گاه
بیاچار بیایان بیکار

نقل از تپش شاه
در مقام پادشاه میانی
بای آینه زار کردن در
سکه کار شاه که خدا
سوار در مقام بی انار
دیگر جور او من گاه
بیاچار بیایان بیکار

مقاله پانزدهم در تنبیه آنکه صبح شب بر شیاغان بیدار
و در آن صبحگاه نسیم آگاهی بپاشم ایشان زرسیده

شعله ز ناز آتش شیب بر	ای تنت از شمع گدازنده تر
از شجر اخضر و نارش نشان	دادده سر سبز تو آتش فشان
بر تو هم از شعر تو کافور بخت	چرخ که بر فرق تو کافور بخت
بر دل گشت سپوش لب خورد	تا که گدازد روی کافور سرد
وز اجل است تابش صبح	گردش صبح که تو تصویر صبح
بهر و آرام گرفت زمین	گردش دولابی چرخ برین
در تیر سنگ تم افتادگان	کالبد جرجو آزادگان
میگو تو پر کرده ازان آسیا	آرد کنان پس که بغیر سودا
خسک خنده پوست بران همچو تو	پشت تو مانند گمان گشت کوز
تا که آه تو بران تیرینه	رشته اشک تو بران بسته زه
در ره مقصود و فکری کنی	جزئی آن نیست که کاری کنی
بهر و پئے نفی وجود تو لا	قد تو لام و الف آمد عصا
نفی شود صورت بود تو زود	بفنی از آئینه لوح وجود
تا کند شیشه دو چشم چهار	یک شناسی دو وقت شمار
خلق بغیر یاد ز نشیند	پایدم مار ز ناز و بدیند

مقاله پانزدهم در تنبیه آنکه صبح شب بر شیاغان بیدار و در آن صبحگاه نسیم آگاهی بپاشم ایشان زرسیده
ای تنت از شمع گدازنده تر دادده سر سبز تو آتش فشان
چرخ که بر فرق تو کافور بخت تا که گدازد روی کافور سرد
گردش صبح که تو تصویر صبح گردش دولابی چرخ برین
کالبد جرجو آزادگان آرد کنان پس که بغیر سودا
پشت تو مانند گمان گشت کوز رشته اشک تو بران بسته زه
جزئی آن نیست که کاری کنی قد تو لام و الف آمد عصا
بفنی از آئینه لوح وجود یک شناسی دو وقت شمار
پایدم مار ز ناز و بدیند

شکست و ذلت شد و لخت
 با همه خنده که بدندان تست
 نایدت از دست که ضعیبی در جا
 زدن دست تو بهنگام کار
 چون گره سیم شده است تو
 قوت اساک نماندت است
 قاعده حرص جز اساک نیست
 پیش که در خاک رو خاک شو
 پیر شدی غیوه پیرانه گیر
 دست ز فقر اک جوانان بدار
 چون تو ازین سپهر غمشی ملول
 پیر شدی رو کنار از میان

موم کنون پیش تو چون شمع است
نارده که یوسف برون آن است
مانشود دست مددگار پا
برده ز دست تو برون اختیار
رفته چو سیاه ز انگشت تو
گرچه که اساک ترا دست بست
چاره اساک بجز خاک نیست
پیش که ناپاک روی پاک شو
شیوه پیرانه خوش ایدر پیر
عشق و جوانی بجز انان گذار
کی کند طبع جوانان قبول
خوش بنود محبت سپرد جوان

حکایت سرد شدن پیر سفید موی از نفس آن خورشید
گرم خوی که باز لب شیرینک دم از صبح سفید موی نزد

فصل خزان کردم باد و نور
بلغ جوان صورت پیر گرفت
یک درختان ز سر شاخسار
نهار که رنگ رزان شد رزان
سبز و تر رنگ پیری گرفت
مختلفه لوان چو گل اندر بهار

بی بی نوکنہ دوا

کتابخانه عمومی
مکتبہ اسلامیہ
لاہور

گنگ جگمگ
چکونک زرد و سبز
من گنگ خشت
سین جوشت
خشت از زندان
بدریشت

[illegible]

که این همه روزن در خفته
انفصال صفوف است
ظن هرگز

اندام و معالجت از باب
 عرق که عرق از دست و
 عرق از دست و
 عرق از دست و

مشت فزاین از نیاش
بیکس از خفا بجای احش
نور و صدفی طهر
میتواند

١٠٠

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

دانشگاه تهران
کتابخانه مرکزی

نفس قاطعاً

کتابخانه عمومی

بسم الله الرحمن الرحيم

کبودان غلامم فدای خورشید نظم پای قدم کباب بر سفره طرب طبیعت خود می کشید اینی رفتد کباب در دل نوع نقش کا مجرت ۱۲
 بر این شمشیر کلمه ای خورشید نظم پای قدم کباب بر سفره طرب طبیعت خود می کشید اینی رفتد کباب در دل نوع نقش کا مجرت ۱۲
 در این شمشیر کلمه ای خورشید نظم پای قدم کباب بر سفره طرب طبیعت خود می کشید اینی رفتد کباب در دل نوع نقش کا مجرت ۱۲
 در این شمشیر کلمه ای خورشید نظم پای قدم کباب بر سفره طرب طبیعت خود می کشید اینی رفتد کباب در دل نوع نقش کا مجرت ۱۲

ایک ایک کی شکل میں
تیار کنندہ ایچ بی بی
شاہان ازل و ازل

مجلس اربعه و پنجاه
نمودند که این نظم
مصاحب هشتاد و نه
پیدا شده است

عالمی سائنس کی تاریخ

تخته الاحزاب

فوزیہ بیگم اسلم آباد
آہ اس محبوب کو چھوڑ
دو چشم تو سچے فانی
عجب لب لعل خیز
خطاب افروز خطا
کر داکو دو چشم فزا
بھر دو زخم فزا
دو غمہ آفتاب حاصل کی
تو اگر عین مجھے فوزیہ

[illegible]

فخته ارباب نظر ساختند
رویتو شمعیت بهر انجمن
مطلع آن جنبه فرخنده فال
ابروت از شک در مصرع تو
لیکس کج آمد چو بسط برود
زیر رخسار تو هر دم شعل
فی سیمین اسف بنین بین
لب تو تاب آب بقاءست
ب آن چشمه فرود آمده
ت چو سیبی ز لطافت و نرم
ت بسی راه ازان بهت
مده زیر زخندان تست
بلر داب بلا زنگی
هر دل غمگین که هست
ده بر خطر رخسار تو
دری طوق کن گزینم
چاک از تو تابانست

ایکے بشکلِ خوش آراستہ
قد تو سرویت بستی چمن
صورتِ مخزون تو نظمِ جمال
جہیز از نورِ چو مطلعِ نوشت
سطری از ابرو تو خوشتر بنود
تا بذا ان مطلعِ مصرعِ ارتفع
سست دو چشمش ز شاعرِ قوس
چشمِ نوشت که عجب جانفز آ
خضر خط خرقه کبود آمد
گوی ز رخسان تو باگوی سیم
آب لطافت چکند ز غنبت
بلکه غمی طلعت رخشانست
خال ز رخسانت بدل تنگیم
بر لب آنانه مشکین کیم
مشک بخسار چو گلنار تو
وزو طبری لرزه کنانست
سینه تو چون دلِ عشاق صفا

این کتاب در دسترس است

مقاله بیژن دهم در اشارت به عشق که شور او که مخان جگر خواران
ست و جراحت آن راحت جان دل و فکاران است

روفت ایام جوانی ست عشق
سپیل تهرک بفلک عشق داد
چون دل جان بک تشق گرفت
رابطه جان و تن ماز دست
علوی و سفلی همه بند ویند
مه که شب نوردهی یافت
خاک ز گردون بود تا بناک
چون بر تن آزاده زهرست
سهر که نه و آتش عشق است غرق
کار صنوبر چه بود غاسله
زندگی دل بغیم عاشقی ست
مانشود عشق بدل برودگی
ای شده کار تو بد از نیکوان
حال تو از حال سیاهان تباہ
رنج زن خواستد چشمان

[illegible]

سقا که بر سر دهم
 در کوه حقیقت است
 پس از این سخن باز
 عجب حقیقت عشق
 و محبت است
 میان هر که فلک آید
 تا عین و عشق است
 و میان هر که قبول خود
 حرکت مفصل به فلک
 مفصل است به طبع
 و میان هر که میکشند

[illegible]

بهر که شد از سر و قدان سر و فلان
 بهر که برخ نقطه سود انقاد
 بهر که بلب آب حیات آمدست
 که دم از اندیشه ما بهی رفته
 که ز گله خرم و خندان شو
 که بغزالی دل شید او به
 یار هم آغوش بهم داده نوش
 یار هم آواز جسم پرده باز
 یار هم آهنگ برشته نگ
 زیر کی زور جهان گیر یار
 محرم خلوت که رازت شو
 چند نه جلوه بهر کلخ چند
 جلوه گر کند یک کلخ شو
 روی کی آر که فرخند گیت
 سیوه مقصود کی آرد و خست

ساخت سرت پست بجان نیاز
 دل غمش بر دل شید انقاد
 رخ ز خطش در طلمات آمدست
 به بفلک بینی و آبی رفته
 نغمه سر ابلبل بتان شو
 روی چو دیوانه بصیرت
 تو پس ز نوی غم اندر خروش
 تو زب فرقت او در گذار
 تو ز غمش کوفته بر سینه سنگ
 کش بود اندر دل چاق و قرار
 سونش بهای وزارت شود
 مریه نه نغمه بهر شاخ چند
 نغمه زن طارم کشاخ شو
 ترک و کی کن که پر کند
 تا نکند پای بیکجای خست

حکایت عاشق که در حضور معشوق بقصد دیگری
 دیده کشاد و بدان رخ بصری از نظر معشوق قفا و

در این سر و قدان سر و فلان
 در این سر و قدان سر و فلان
 در این سر و قدان سر و فلان
 در این سر و قدان سر و فلان

بهر که شد از سر و قدان سر و فلان
 بهر که برخ نقطه سود انقاد
 بهر که بلب آب حیات آمدست
 که دم از اندیشه ما بهی رفته
 که ز گله خرم و خندان شو
 که بغزالی دل شید او به
 یار هم آغوش بهم داده نوش
 یار هم آواز جسم پرده باز
 یار هم آهنگ برشته نگ
 زیر کی زور جهان گیر یار
 محرم خلوت که رازت شو
 چند نه جلوه بهر کلخ چند
 جلوه گر کند یک کلخ شو
 روی کی آر که فرخند گیت
 سیوه مقصود کی آرد و خست

در این سر و قدان سر و فلان
 در این سر و قدان سر و فلان
 در این سر و قدان سر و فلان
 در این سر و قدان سر و فلان

گفته دواتی چو دولت تارفتنگ
 خامه چو نظم سخت بخت و بست
 گشته دو تا میل هواش کنی
 در مشرو دستار زنی صبحگاه
 خواجهر روی که مبینا کس
 چون بدر ای پس صد شطار
 پیش روی بوسه پایش دج
 رفته شعر آوری از سر برن
 آردش آن رفته که صد پاره با
 تا نخور دوزخم سفا هست ز تو
 اوز زبان طلبت در گریز
 بیده گفتار تو در ج کس
 مرد بران بیده بهیوده است
 طرفه که کاری به تیرع کنی
 سوخت جهان از طمع خام تو
 نزل بجای و کم ابرام گیر
 و اجه فیض تو بعد دل ملول

کافدی از تیره خست برده رنگ
 اطمانا راست و خط نادیت
 واسط نیل مرادش کنی
 قطره زنان تا در اصحابه
 منتظر او منشینا کس
 برز بر بهتر از خود سوار
 لایه کنان دادش نایش و بی
 صدر قم از حرص و طمع در درون
 نامه عصیان قیامت بیاد
 رفته تاندر به کرا هست ز تو
 حرص تو دندان طمع کرده تیر
 نقش بر آبست گره نفیس
 خا صه از آنکس که نفرموده است
 باز بران فرد تو قع کنی
 خلق بجان آمده نابرام تو
 یکدم ازین دغدغه آرام گیر
 تو زنی پیش زبان فیضول

از این کتاب در کتابخانه
 کتابخانه مجلس شورای اسلامی
 تهران

مقاله نور و سیم
 بر آواز و سیم
 زمین کافدا سواد تو
 مطلب بران ناست
 تو که فرادادنگردانه
 در سوخت و دانه
 فصل مراد تو دیدی
 ششین غم زان سیم
 تو که بر اس خطابت
 آمد ۱۱۱۱
 دست زنی آه
 صاحب طبع خام
 در مشرو دستار
 خواجهر روی
 چون بدر ای پس
 پیش روی بوسه
 رفته شعر آوری
 آردش آن رفته
 تا نخور دوزخم
 اوز زبان طلبت
 بیده گفتار تو
 مرد بران بیده
 طرفه که کاری
 سوخت جهان از
 نزل بجای و کم
 و اجه فیض تو

از این کتاب در کتابخانه
 کتابخانه مجلس شورای اسلامی
 تهران

ای شب امید مرا ماه نو
 از پیش سی روز بر آید بطل
 سأل تو چارست بوقت شما
 هر چل نو یک چله کز علم حال
 نام تو شد یوسف مصر وفا
 میکنم از خامه خلعت نگار
 گر چه ترا نیست کنون فهم پند
 تا نشود برق روی تو موک
 سلسله بند قدم خویش باش
 هیچگاه از صحبت هم خانگان
 طلعت بیگانه نه میمون بود
 ور به دبستان سرو کارش د
 پهلوسه بنفشه شو جانین
 گر چه بخود نیست کج اندام
 لوح خود آندم که تھے در کنار
 دالش از شرف فلک میرش
 خنده زمان گاه بان که باین

دید و محرم بجای است گرو
 روی روی تو پس از چو
 چار تو چل باد چلت با چار
 سیر کنی در درجات کمال
 باد لقب دولت دین اضیا
 بهر تو این نامه حکمت نگار
 چون بجد فهم رسی کار بند
 پامنہ از خانہ بازار کو
 بس نشین حرم خوش شہس
 خست کش بر در بیکانگان
 اصدہ کہ سالت ز تو افزون بو
 ح الف بنی بکنارست چو
 ہمہ مکتا شو تنہا نشین
 بن کہ چنان کج شدہ دلام
 ن الف انگشت ازو بدار
 موصفت وزیر اچشم خویش
 نہ دندان منہا چو سین

[illegible]

امید و آرزوی
میکند و در کار باز
بوده و از دست
باز دارد که هر کسی
این چهار نام را بداند
چشمش روشن شود
و در این عالم نماند
تا روزگار تمام جهان
نشاید و دنیا که این
نظر است و این همه

بہر نفس آید گھر سے ارجبند
 وہاں گھر از دست مدہ را یگان
 محبت این کار بخود در مدہ
 ہر جہاں بہر ہاست علم
 در طلب علم کمر حبیب کن
 با تو من از علم چو گویم سخن
 علم کثیر آید و عمرت قصیر
 ہر چیز و ریت چو حاصل کنی
 آنست عمارت گریہاں کہ دل
 پای بہ امن کنی سر عجیب
 یاد خدا پر دگیے ہش کنی

قیمت آن بیشتر از چون و چندی
خاصہ کہ در مہر فہرہ و ماہیان
ریج کشی در طلب علم بہ
تعلیل کشای ہمہ در ہست علم
دست استغفار اگر ست کین
علم چو آید ہو گوید کہ کین
انچہ ضرورت بان شغل گیر
کہ عمارت گری دل کنے
باز کش از کلمکش آب و گل
تن بشمارد نہ بی جان فہرہ
ہر چہ بجز دوست فراموش کنے

حکایت پیر هوشیار با فراموشکار

ساده مریدی جهان مستاد
گرم نکرده بزین جابهنوز
پیر بر آشفته که تعجب صیت
گفت قضا پرده کش بهوش
میروم این خطه بر راه و کوی

آمد و در صحبت پیر نیشت
خاست از آن سخن جان فروز
نفرت دیوار دم جبر ملست
نادار و چنین فراموش گشت
تا که آن گشته را جستجوی

شوق الاثر
 بانگ دل و جانم
 بر آواز تو من در باب
 علم و فضل ادا از تو
 چون کنم اگر در عالم
 شود آواز تو که
 حاصل شود در قفس
 دگرش در قفس
 کنه اوست در قفس
 آواز او که
 تمام است بهر دلی
 و در عالم از او
 و در دنیا است

این کتاب را در روز
 پنجشنبه ۱۳۰۴
 در شهر تهران
 در کتابخانه
 ملی ایران
 ثبت شده است
 شماره ثبت
 ۱۳۰۴/۱۳۰۴
 در شهر تهران
 در کتابخانه
 ملی ایران
 ثبت شده است
 شماره ثبت
 ۱۳۰۴/۱۳۰۴

[illegible]

سید علی شمس الدین
بیارکنی جلالت و عزت
صوت اوقات و عفت
عشق کشف و حصول
علم کنی این بنام
سید علی شمس الدین
سن علم سنی جهان است
دقت اند

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

عالم افضل است

پیر خروشید که ای بهکس
 کان نه سزاوار فراموشیت
 گر همه آفاق در اغوش تو
 غایت آگاهی تو غافل است
 و بود آن چیز فرایا و تو
 گوید جهان گشته فراموش با
 جامی ازین مشغله خاموش کن
 زانکه سرانجام تو خاموشی است
 در دوجان هست یکی چیز فر
 قبله گویائی و خاموشیت
 باشد و آن چیز فراموش تو
 حاصل دقات تو بجا صلی است
 شاد کن خاطرنا شاد تو
 لب سخن شان شده خاموش با
 هر چه نه آن چیز فراموش کن
 و آخر کار تو فراموشی است

<p>در خستم کتاب و خاتم و خطاب تحفه الاررار گوید شک بنیفا و ازین خوش رقم حرف سفاک الیش آمد خطا چرخ برین سجه پروین کشاد در قدم غالیه سالیش فکند از تو نبجا ده نشینان خاک یا رقم خامه مانی است این یان گل از گلبن راز آمده تازه کن لای و دیوانگی است</p>	<p>خامه چو بروج جفت اقلیم بهر دعا از لب ام الکتاب روح امین دست بامین کشاد گوهر از ان سجه پایش فکند گفت جزاک البه ازین تحفه پاک نقش شفا خانه عیسی است این غنچه از گلشن ناز آمده حرف کش و فرفر زانگی است</p>
---	---

[illegible]

مکتب کاشی در کاخ صفات

عطر فزای گل شاخ و دست

صبح طرب مطلع انوار است
 نظم کلاش ز بغایت بلند
 سر معانی ز انسان دین
 لفظ خوش معنی ظاهر درو
 از رخ خاشاک پوست آب
 شاید اسرار و از صوت و حر
 بسته خروفتن تن مشکفم
 ماشطه خامه چو آراستش
 تحفه احرار لقب و آتش
 هر که بدیل از خردش روز نیست
 راست چنهایست در اینجا طور
 جوی ز راز جدول شان بخورد
 کرد مجلد سو جلدش چو میل
 ز بهره شد از چنگل شاد و آتش
 هیکل آیات گرامی است این
 باش خدایا بلال کرم

جیب ادب مخزن اسرار است
 تا بشود هر کس از آن بهره مند
 کش نتوان یافت بفرع عمیق
 آب زلالیت جوهر درو
 می نشود بر در گوهر حجاب
 کرده لباس بر خود شرف
 حور مقصورات فی انجمام
 از قبل من لقب خوش است
 تحفه با حرار فرشتادش
 در نظرش هر وقت گلشن است
 پر گل شادی و نهال سرور
 سنبه تر گردوی از لا جورد
 داد او دیم از سر مهرش سیل
 تار بر شیم ده شیرازه اش
 جز ز حمایت گرامی است این
 حافظ او ز آفت هر کج قلم

مکتب کاشی در کاخ صفات
 عطر فزای گل شاخ و دست
 جیب ادب مخزن اسرار است
 تا بشود هر کس از آن بهره مند
 کش نتوان یافت بفرع عمیق
 آب زلالیت جوهر درو
 می نشود بر در گوهر حجاب
 کرده لباس بر خود شرف
 حور مقصورات فی انجمام
 از قبل من لقب خوش است
 تحفه با حرار فرشتادش
 در نظرش هر وقت گلشن است
 پر گل شادی و نهال سرور
 سنبه تر گردوی از لا جورد
 داد او دیم از سر مهرش سیل
 تار بر شیم ده شیرازه اش
 جز ز حمایت گرامی است این
 حافظ او ز آفت هر کج قلم

از آن که در این کتاب است
 از آن که در این کتاب است
 از آن که در این کتاب است
 از آن که در این کتاب است

دارچا گشت بدان پیش و
سازد ازان پیش و نماند پیش
گشته بسبب خطا و مبنون
کز حکم اصلاح نگیرد و صلاح
رشته بر و نظم و ملا و نیز را
وزن کفن قافیه ویران گراست
گرد و از و وقت کتابت اثر
نقطه نه بر جای مینویس
گاه شود سیم زد و شش ستم
ضد وی آنجا که نویسد
شکر تبارج شکایت دهم

فلک کای از بخوف فور
چون تیرا شد ز سر خامه شین
هر خط وی از خط دانش برون
چون خط تقطیع نه بر صطلح
تبع کند خامه سر تیرا
فلک کای از چو عبان بر ترا
وی به حرفی که بود ویده باو
حرف نگار و چو کلک از نهوس
گاه زند بر رخ غم خال غم
بس که مرید از قلمش مرید است
چند بلب باج حکایت هم

بیتکیم این خرقه به امان دارید

کتابخانه ملی افغانستان

شدم قم خاتم قم الكتاب

مختصرہ خاتمہ این کتاب

آن خاکی چون آسما
از ملک بویس چون نگار
چشمش بر لبش گیسو نشنا
غم از آن غمها بیخوش
بارغ بدین نظر که ز غزل
فراموشی فرزند سین
کرده و دست بسیمین کوه

بر خط و نماز خود نشن
بیزون هست و نذران
خلایق بود محض را فنا
کون خدا تقصیر نه
استخوان آن سر او نشنا
توجهی آوردن نیست
اورا که از تقصیر خلا
فهمید گوید که از تقصیر
مسافت از تقصیر عبادت
است از اولدن چشم

خاتم

دل نامه ایست که در دلم
راز هر سحر باشد و راز فدا
نامه اگر جهان قابلیت
گرده الیه سرغام را
دل نامه ایست که در دلم
سازد زیراکه نام غم

خاتمه

چون بیاید اگر کسی خانه
را از سر بشناسد و از فدا
دل نامه ایست که در دلم
نامه اگر جهان قابلیت
گرده الیه سرغام را
دل نامه ایست که در دلم
سازد زیراکه نام غم

خاتمه الطبع

آغاز سخن خدا را یاد میکنیم + و خاطر را بذر رسولش شاد + شاعر نبوده ایم که بفک
 و ستاره ستیزیم + نه منجم که ثوابت و سیاره در اویزیم + و باغ شاهی نداریم که با
 جهانی بگردن خویش گیریم + فی آنگه ای که راه کوی لیسان پیش گیریم + ناصح هستیم
 که دل عاشقان برنجانیم + نه و اعظا که افسانه بهشت و دوزخ خوانیم + ط
 آزاده داریم کوی بلند نامی میزنیم + سر برده داریم دست بجام جامی میزنیم
 لوحش الله چه جامی که سینه اش مخزن اسرار است + بارک الله چه جام که کاش
 تحفه الاسرار است + نه جامی که میکده عشق را پیرمغان + نه جام که خنکده
 عرفان + آن بسره خوشی بلند تر از صاحب گاشن راز + و این بسره خوشی تن در
 از باد و شیراز + سلامی عامت جهانی را درین مخیل معان میکنیم + باد و مینوشیم و باد
 حریفان میکنیم + آن زنده بهوش مولوی عوض علی بابا پیش داشته این بساط
 پرداخته + و آن جمشید مشرب نشی نعل کشور بفرمایش و تحریک میان چراغ الدین حساب
 تاج کتب لاهور و میان خدایارخان صاحب تاج کتب اکبر لسان این خنکده را خوان
 ساخته + الهی این محفل ام و قفل مینا در جوش باد + و این باد و ما و شمار انوش با فقه

تایخ طبع نادر از خوشنویش خفی و جلی شیخ وزیر علی انجم

طبع کرد این نسخه مطبوع را بانیک طبعنت

منشی عالی و قارو معدن خفی و کرم

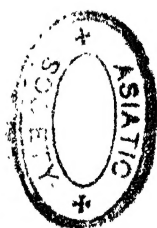
تحفه الاسرار جامی طبع شد باین طبعنت

از کتب رسال طبع آن نجسم بستان

ماه بروج الثاني سنه ١٢٨٥

ماه اگست سنه ١٢٨٥

DATE LABEL

THE ASIATIC SOCIETY

1, Park Street, Calcutta-16

The Book is to be returned on the date last stamped :

Voucher No	Date	Voucher No	Date
	9 3		

